

ZIUA MARINEI ROMÂNE



**MARINA
ROMÂNĂ**

Revistă editată de Statul Major al Forțelor Navale

Anul XII Nr. 7 (81) AUGUST 2001



SUMAR

MARINA ROMÂNĂ

Revistă editată de Statul Major al Forțelor Navale
Anul XII Nr. 7 (81) AUGUST 2001

Secretar de redacție:

Maior COSTEL SUSANU

Redactor:

BOGDAN DINU

Locotenent ing. MUGUR CRÎNGAȘU

Corector: FLOARE BRÂNZĂ

Fotoreporter: VALENTINA CIUCU

ADRESA REDACȚIEI

Cercul Militar Constanța

Str. Traian nr. 29

041 - 618127 (redactor-șef)

041 - 615700/0238 (redacția)

041 - 550677 (fax)

e-mail: marina_romana@yahoo.com

NORME DE COLABORARE

Cititorii pot trimite pe adresa redacției texte și fotografii care se încadrează în tematica revistei.

Manuscrisele nu se înapoiază.

Răspunderea juridică pentru conținutul articolelor publicate aparține în exclusivitate autorilor, conform art. 206 CP.

COPYRIGHT

Este autorizată orice reproducere cu condiția specificării sursei.

DIFUZARE

Revista apare lunar cu excepția numărului comun ianuarie-februarie.

Se difuzează în județele Constanța și Tulcea prin rețea și în unități militare.

Cuget Liber

Ediția s-a încheiat la 2 august 2001.

ISSN 1222-9423

B-95001

Tipar și tehnoredactare computerizată

Cuget Liber
POLIGRAF

Constanța

Str. I. C. Brătianu nr. 5

Telefon: 041 - 582130; 582125

Fax: 041 - 619524

Tehnoredactor: Mariana Băcioiu

COPERTA I: Ziua Marinei. Ceremonialul militar din portul Constanța

COPERTA IV: Submarinul DELFINUL la Ziua Marinei (Foto: Octavian Ţerbănescu)

Pret: 15.100 lei



2 ZIUA MARINEI ROMÂNE
Urări la sărbătoarea marinilor
Tradiții și obiceiuri marinărești

6 OBSERVATOR PE PUNTEA ETALON
Exercițiul Passex a „funcționat“ impecabil



8 OASPEȚI AI FORȚELOR NAVALE NAVARINON și ORSA la Constanța



10 DIVIZIONUL NAVE SCAFANDRI



14 Un element important al cooperării internaționale: REȚEUA UNIVERSITĂȚILOR DE LA MAREA NEAGRĂ



16 OPINII

Argumente pentru amplificarea potențialului Forțelor Navale Fluviale



18 NOI, FEMEILE DIN FORȚELE NAVALE
Vocăție de campion



20 Prizonieri în cel de-al treilea Reich
NICOLAE VALASOGLU: DE LA MÜRVIK LA LÜBECK. LUNI DE PRIZONIERAT (II)



24 SCAFANDRII DEMINORI



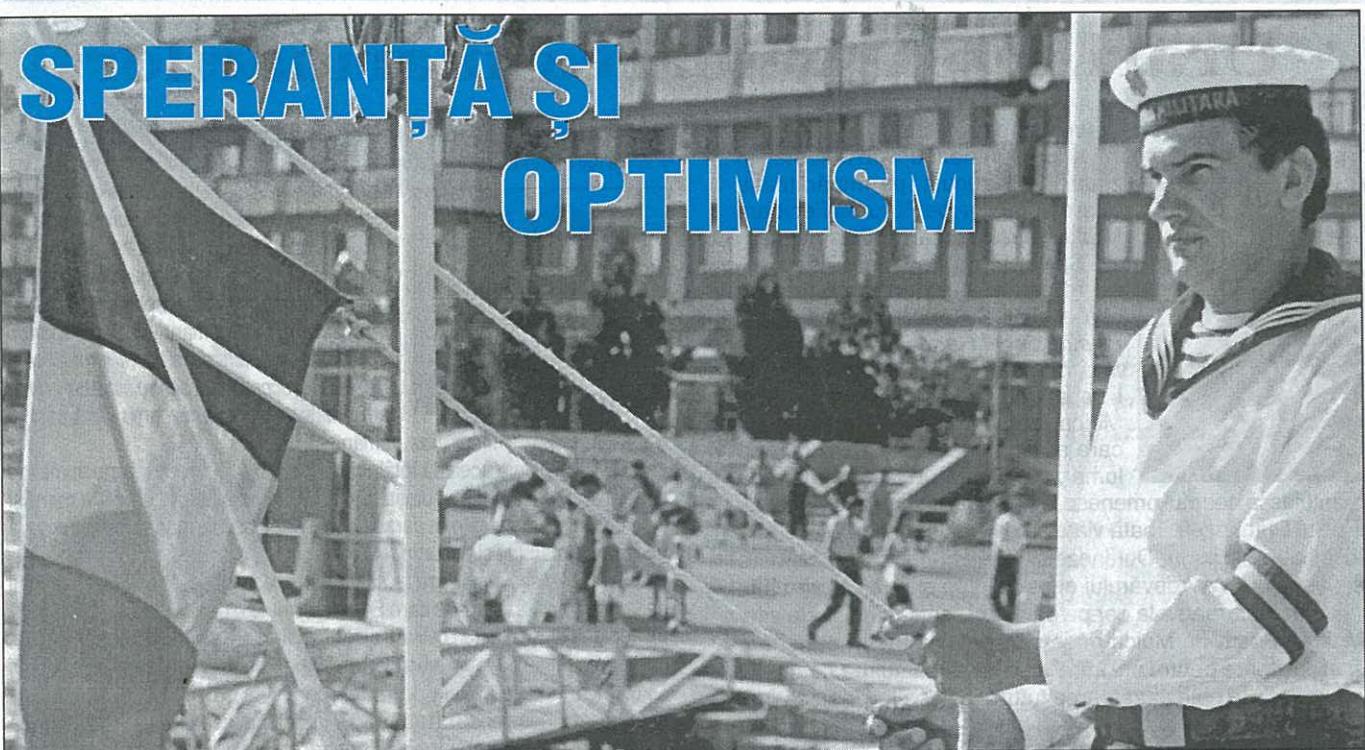
26 RESPIRAȚIA SPIRITUALĂ A MĂRII
Carol al II-lea și Dimitrie Stăubei

28-29 UMOR • INFO/BLITZ



EDITORIAL

SPERANȚĂ ȘI OPTIMISM



Maior Costel SUSANU

In fiecare an, de Ziua Marinei, atmosfera creată de festivitățile militare, parada navelor, prestația Zeului Neptun și a sirenelor din suită, jocurile marinărești, spectacolele și focurile de artificii atrage și seduce populația care, din nou, are revelația apartenenței la un popor cu vocație de navigator și a existenței unei Marine cu vechi și glorioase tradiții.

Este ziua în care toți oamenii care și-au legat destinul de ape – marinari militari și civili, lucrători portuari și constructori navali – își fac bilanțuri și își proiectează aspirații.

Să profităm cu toții de această atmosferă și să o trăim cu speranță și optimism.

Cu speranța că ne îndreptăm către o structură a Fortelor Navale modernă, eficientă, operatională, cu o dotare care să asigure apărarea intereselor României pe

mare și pe fluviu și cu gândul optimist ca Zeul Neptun să nu-și pensioneze sirenile până când această structură va fi desăvârșită.

Cu speranța ca navele să nu mai rămână „lipite“ de cheu astfel încât marinarii militari să poată face dovada pasiunii care îi motivează, în căutarea performanțelor așteptate.

Cu speranța ca nava-școală MIRCEA să deschidă din nou parada navală de Ziua Marinei și cu gândul optimist că acest „miracol“ va deveni realitate chiar la anul.



Cu speranța ca Marina Comercială și sănzierile navale românești să aibă puterea renașterii și recăpătării vitalității și cu gândul optimist că interesul celor implicați în acest dificil demers va fi doar cel național.

Așadar, animați de aceste sentimente – speranță și optimism – să ne bucurăm cu toții de această zi și să dorim Marinei veșnicie și marinilor „mări liniștite“, în profesie și în viață!



Urări la sărbătoarea marinilor

+TEODOSIE, Arhiepiscop al Tomisului: Iubiti fii ai mărilor, Biserica drept măritoare a lui Dumnezeu prăznuiește, în ziua de 15 august, pe împărăteasa tuturor îngerilor, pe Pururea Fecioara Maria Născătoarea de Dumnezeu.

Sfintei Fecioare Maria Biserica îi acordă o cinstire deosebită față de cea a sfintilor. Celei care este „mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât Serafimi” i se aduce prinos de preacinstire. Maica lui Dumnezeu este Fecioara care a fost învrednicită să aducă pe lume „după trup” pe Cel ce avea să măntuiască neamul omenesc, pe Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Toată viața sa, Sfânta Fecioară Maria și-a închinat-o slujirii lui Dumnezeu cel Adevarat ca o păzitoare și păstrătoare a Adevarului adus în lume prin unicul său Fiu.

Prin mutarea sa la cer pe care o prăznuim în aceste zile, Maica milostivirii, Maica noastră a devenit prima rugătoare și mijlocitoare pentru noi spre iertarea și măntuirea neamului omenesc. Ea este ajutătoarea tuturor celor aflați în necazuri, în suferință și nevoi.

Maica Domnului a devenit în mod deosebit cinstită de cei ce călătoresc pe apele mărilor, care și-au ales-o drept ocrotitoare. Astfel, ziua de prăznuire a „Adormirii” sale, ziua de 15 august, a devenit Ziua Marinei. În această zi marinari români aduc prinos de recunoștință Celei ce le veghează calea și-i ocrotește de furtunile cele pierzătoare.

Marele praznic pe care îl cinstim ne oferă ocazia ca să rugăm pe Maica Luminii să vă aducă în suflete liniște, pace și bucurie duhovnicească și să vă dăruiască cele de folos pentru dobândirea fericirii veșnice. Ca păstor vă binecuvântăm pe toți cei ce vă aflați în misiune sau în orice împrejurare pe valurile mării și vă încredințez de purtarea mea de grija și de dragostea părintească.

Contraamiral de flotilă Vasile-Valerian HAȘOVSKI, comandantul Flotei Maritime: Flota Maritimă reprezintă un factor activ al puterii maritime a României, contribuind la dezvoltarea navegației și protecția acestora, asigurarea iesirii la mare, menținerea integrității apelor teritoriale și asigurarea drepturilor României în zona economică exclusivă.

Această enumerare succintă nu poate scoate în evidență, totuși, ceea ce este mai important: omul marin. De multe ori anonim, acest cutezător al valurilor a izbutit, prin vrednicie și vitejie, prin conștiință și destoinicie marinărească, să facă dovada unei voințe neclintite de a ajunge acolo unde trebuie pentru apărarea intereselor maritimale ale țării.

Astăzi, când Marina Română arborează marele pavoaz, în semn de egală cinstire a tuturor celor de pe ape, a constructorilor de nave, a muncitorilor portuari, navele Flotei Maritime arată culorile dragi ale Tricolorului nu numai European ci și lumii întregi.

În această zi aniversară, conducerea Flotei Maritime felicită toți ofițerii, maștrii militari și subofițerii, militarii angajați, militarii în termen și salariații civili pentru profesionalismul și dorința de a menține prestigiul marii unități la nivelul care a consacrat-o și a fixat-o în conștiința Marinei Române. Este un prilej deosebit pentru a aduce mulțumiri celor care au fost, sunt și vor fi cu sufletul alături de slujitorii acestora.



Viceamiral dr. Traian ATANASIU, șeful Statului Major al Forțelor Navale:

Pentru toți marinarii români ziua de 15 august nu are numai semnificația unei mari sărbători religioase marcate de calendarul creștinătății drept ziua Adormirii Maicii Domnului ci și a unei sărbători de suflet care, pentru noi, cei care ne-am legat destinele de această nobilă profesie, are rezonanțe deosebite.

Este ziua în care marinarii, „acei oameni care și duc viața dincolo de ochii lumii și care nu așteaptă recompensă pentru aceasta” - după cum plastic îi caracterizează amiralul Eustațiu Sebastian - își dau întâlnire cu „pământeni”.

De fiecare dată această întâlnire este așteptată cu interes, nu numai de către marinari ci și de populația și turiștii din orașele-porturi de la mare și Dunăre, în sufletele căror, paradele navale și jocurile marinărești strecoară un strop de mandrie și bucurie.

Și în acest an această mareată sărbătoare ne găsește optimiști, animați de speranța că reforma pe care Forțele Armate o parcurg astăzi va duce la încheierea unor structuri militare moderne, flexibile, operaționale și eficiente, interoperabile acțional și tehnic cu cele aparținând statelor membre NATO, astfel încât Forțele Navale să-și poată îndeplini în continuare misiunea de apărător al granițelor de pe ape ale țării. Este momentul în care ne dorim ca proiectele de modernizare și înzestrare să se deruleze cu mai mare cursivitate, iar echipajele să poată face dovada profesionalismului și competenței lor **navigând**, pentru că numai în larg, dincolo de faruri, începe adeverăta lor existență.

Nu numai acum, dar cu deosebire astăzi, cu pioasă aducere aminte, retrăim cu ochii mintii infernului celui de-al doilea Război Mondial în care înaintașii noștri, pe mare și fluviu, și-au făcut cu destoinicie, curaj și eroism datoria. Să le urmăm exemplul de dăruire și să le cinstim memoria cu fapte demne de orice român care își iubește țara și poporul.

Să marcăm această zi deosebită cu prinosul recunoștinței noastre față de Sfânta Maria, ocrotitoarea noastră, păstrând în adâncul sufletelor credința în izbândă. Fie ca aşa cum după toate furtunile ne-am întors cu bine la mal, tot aşa și Forțele Navale să-și recapete locul și rolul pe care de drept și-l merită și pe care cu profesionalism, onoare și sânge îl-au înscris în istoria ultimelor două secole a poporului român.

Tuturor marinilor, oriunde s-ar afla astăzi, la sărbătoarea lor, BUN CĂRȚU ÎNAINTE!



Contraamiral de flotilă prof. univ. dr Gheorghe MARIN, comandantul (rectorul) Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”: La înălțimea statutului său de instituție „vârf de lance” a învățământului superior naval românesc și în spiritul unei îndelungate tradiții marinărești, Academia Navală „Mircea cel Bătrân” se implică și participă activ la sărbătorirea ZILEI MARINEI ROMÂNE, eveniment cu profunde semnificații pentru cei care s-au angajat în slujirea țării la granițele albastre. După cum știți, de curând am trăit momentul festiv al absolviției unei noi promoții de ofițeri de marină. Aceștia sunt cei care vor duce mai departe spiritul marinărești și vor demonstra că pregătirea acumulată pe timpul școlarizării este de cel mai înalt nivel profesional.

Procesul de adaptare a Armatei României la cerințele actuale care, inevitabil și firesc, afectează și instituția noastră, se manifestă printr-o profundă activitate de restructurare și reașezare a activității de învățământ, practică și cercetare științifică. Aceasta face ca, astăzi, Academia Navală „Mircea cel Bătrân” să se prezinte ca o instituție de învățământ superior cu un accentuat caracter tehnico-științific și aplicativ, cu o solidă bază materială și de învățământ, acreditată atât de Ministerul Apărării Naționale, cât și de Ministerul Educației și Cercetării. Este rezultatul eforturilor depuse, de-a lungul anilor, de numeroase generații de cadre didactice militare și civile, instructori și educatorii ai celor ce își sărbătoresc ziua sub binecuvântarea Sfintei Maria, protectoarea marinilor.





ZIUA MARINEI ROMÂNE

Petre CHIROBOCEA, prefectul județului Constanța: Conform tradiției, în ziua de Sfânta Maria, protecțoarea marinilor, sărbătorim, prin înalte ceremoniale militare și religioase, Ziua Marinei Române.



Suntem mândri de eroii marinari care și-au jertfit viața pentru apărarea țării și a drepturilor sale istorice.

Flota militară și civilă sunt doi piloni de o importanță strategică pentru deschiderea României spre lume și pentru amplificarea relațiilor cu NATO și Uniunea Europeană.

Cu acest prilej elogiez eforturile și realizările navigatorilor militari și civili pe mări și oceanele lumii și le urez sănătate, putere de muncă și cât mai multe călătorii cu tricolorul la catarg.
BUN CART ÎNAINTE!

Viktor P. CIUKOV, consulul general al Federației Ruse la Constanța: În numele Consulatului General al Federației Ruse la Constanța vă transmit un salut călduros și felicitări pentru toți marinari români, cu ocazia Zilei Marinei Române. Marea Neagră este locul unde Forțele Marinei Militare Ruse și Forțele Navale din România sunt nu numai vecine ci și partenere, de exemplu în cadrul grupului naval BLACKSEAFOR, constituit nu de mult timp.



Ziua Marinei Române constituie un prilej deosebit pentru a ura marinilor români și familiilor acestora o sărbătoare fericită și de a exprima speranța dezvoltării colaborării dintre Marinele țărilor noastre și în viitor.

Comandor Ioan COSTI, comandantul Flotilei Fluviale „Mihail Kogălniceanu”: Personalul militar și civil al Flotilei Fluviale sărbătorește Ziua Marinei din acest an în contextul actualelor prefaceri din Armata României și, implicit, din Forțele Navale.

Desi ne aflăm pe un drum pe care greutățile apar când ne așteptăm mai puțin, totuși, să recunoaștem obiectiv, că etapele parcuse până acum de Divizionul Nave Purtătoare de Artilerie sunt de bun augur. Aceasta nu înseamnă că unitățile compuse din celelalte tipuri de nave vor fi uitate. Aspirațiile sunt mari însă nimic nu se poate rezolva printr-o minune, peste noapte.

Pentru briagăzi știm cu toții că este dureros să sărbătorească ultima zi a marinei înainte cu o lună de desființare. Sfatul pe care-l dau colaboratorilor și subordonaților mei este să privească viața așa cum este, să aibă curaj și să fie optimiști în orice situație.

Români, ca popor, au aspirații înalte și pe bună dreptate. De aceea, așa cum spunea Alexandru Lahovary, unul dintre argumentele puternice în acest sens pe care trebuie să-l arătăm lumii este MARINA.



Comandor Petrică STOICA, comandantul Scolii Militare de Maiștri a Marinei „Amiral Ion Murgescu”: Din îngemânarea unei sărbători religioase și a uneia laice s-a născut ZIUA MARINEI ROMÂNE, prilej de cinstire, după datină, a eroilor și a celor care slujesc Tara sub falldurile Tricolorului pe mări și oceanele lumii, înfruntând primejdile universului albastru, dar și deschizând noi punți spre lumea largă.

ZIUA MARINEI ROMÂNE constituie legătura dintre marinari care și-au făcut datoria și cei care sunt gata să și-o facă, dintre trecutul, prezentul și viitorul neamului românesc, legat cu multe fire de drumurile fără pulbere.

La această aniversare, Școala Militară de Maiștri a Marinei „Amiral Ion Murgescu”, instituție în care se formează cadrele de bază din Forțele Navale, se prezintă cu satisfacția îndeplinirii obiectivelor din cadrul procesului de învățământ, dar și cu angajamentul de a realiza noi performanțe în pregătire.



Stelian DUȚU, președintele Consiliului Județean Constanța: Am considerat dințotdeauna ziua de 15 august drept cel mai bun prilej pentru a-i omagia pe toți cei care au purtat și poartă tricolorul românesc în călătoriile pe mări și oceanele lumii și ne-au reprezentat cu onoare în diversele escale internaționale. Pornind de la marinari și până la forurile de conducere, toți merită stima și respectul nostru pentru activitatea depusă și cinstea cu care au și întărit să arate tuturor ce înseamnă să fiți român.

De peste 2500 de ani județul nostru s-a aflat, prin poziția sa geografică, la confluența marilor drumuri comerciale. Portul a fost și este un centru de atracție pentru toată lumea, iar în piepturile noastre, ale tuturor constănțenilor, bate și o inimă de marină.

La ceas aniversar, urez din suflet tuturor reprezentanților Marinei Române multă sănătate, succes în activitate, îndeplinirea tuturor dorințelor împreună cu cei dragi, alături de tradiționalul VÂNT BUN DIN PUPA!



Zhang QINGQUAN, consulul general al Republicii Populare Chineze la Constanța: Cu ocazia Zilei Marinei Române, aş dori să le transmit, în numele Consulatului Republicii Populare Chineze la Constanța, tuturor marinilor români cele mai sincere felicitări și cele mai bune urări. Doresc din tot sufletul ca Marina Română să aducă beneficii atât poporului român cât și întregii omeniri.

LA MULTI ANI!

Comandor Ion CUSTURĂ, președintele Ligii Ofițerilor din Marina Militară:

În acest an activitatea Ligii Ofițerilor din Marina Militară a fost revitalizată, atât din punct de vedere conceptual cât și al acțiunilor propriu-zise desfășurate. Sperăm într-o implicare mai activă a membrilor în acțiunile ligii și, în viitorul apropiat, intenționăm să înființăm un club al ofițerilor și a secției de yachting asociată acestuia.

Cu ocazia Zilei Marinei Române adresăm tuturor membrilor ligii și familiilor acestora, conducerii Forțelor Navale, Ligii Navale Române, Ligii Maiștrilor Militari de Marină, tuturor cadrelor și salariaților civili din Forțele Navale urări de sănătate și de înălțare a dorințelor și năzuințelor, împreună cu tradiționalul BUN CART ÎNAINTE!



M.m.p.(r) Dumitru MIHĂILESCU, președintele Ligii Maiștrilor Militari de Marină:

Să presupunem că anul acesta una din firmele sau instituțiile ce au ca obiect de activitate sondajele de opinie v-ar adresa întrebarea: Credeți că marinarii militari își serbează ziua animații de satisfacții și bucurii?... Ce ati răspunde dumneavoastră? DA sau NU?



De departe mine gândul de a vă influența opțiunea, dar dacă răspunsul este „DA” înseamnă ori că nu cunoașteți realitatea, ori că acceptați cu usurință beția cu apa rece! Ziua Marinilor Români ocupă în paleta tradițiilor autohtone, nu a celor de import, față de care se face atâtă caz, un loc aparte, atât prin încărcătura sa emoțională cât și prin modul de manifestare. Din păcate bucuria și entuziasmul specific acestui moment sărbătoresc nu se pot ridica la cotele așteptate și asta pentru că ei, sărbătoriți, sunt afectați de greutățile și necazurile cu care se confruntă nu de azi, de ieri, ci de cățiva ani buni. Lipsurile materiale generate și susținute de **austeritate și supraviețuire**, elementele unei „normalități” anormale, fac ca navele să îmbătrânească la cheu, iar echipajele, diminuate substanțial, să se pliquească de propria plăcileală! E drept, odată declansată sarabanda sărbătorii, navele au fost toalete și pavoațate, dar membrii echipajelor nu par a fi decât niște actori grăbiți ce au obligația de a-și susține rolul în fața unei asistente în parte curioasă, în parte venită, din curioză. Oricum, e zi de sărbătoare, iar meritele voastre, ostenii ai întinderilor de ape, nu pot fi decât respectate și admirate.

LA MULTI ANI, bărbați dormici de a cutreiera imensa împărtășie a Zeului Neptun! Să aveți parte de vreme și vremuri mult mai bune!



Tradiții și obiceiuri marinărești



Sfânta Fecioară Maria îi ocrotește și îi călăuzește pe toți marinarii care o poartă în suflet, ca suprem exemplu de puritate, smerenie, demnitate și credință. Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului reprezintă prilejul spiritual care îndeamnă pe fiecare la dăruire și loialitate, la păstrarea și promovarea datinilor creștinești și românești. Maica Domnului veghează întotdeauna asupra Marinei și slujitorilor săi, până la dăruirea totală, după exemplul dat pe deplin când a stat de veghe la picioarele Fiului Său, aflat pe înălțimea Crucii.

● **Ziua Marinei** a fost instituționalizată oficial în anul 1902, stabilindu-se data de 15 august, ziua Sfintei Maria, patroana marinilor.

● În 1933, la propunerea Ligii Navale Române, Ministerul Educației Naționale a instituit, pentru localitățile riverane **Ziua Apelor**, „în una din duminicile din a doua jumătate a lunii iunie, pentru toate școlile din vecinătatea apelor, cu concursul asociațiilor culturale și artelor“.

Purcelul la școndru. Școndrul este o bârnă lungă de câțiva metri care se leagă în afara bordajului navei, deasupra apei. La capătul exterior al școndrului se leagă un sac în care se află un purcel. Marinarii concurenți trebuie să ajungă la el făcând echilibristică pe școndrul uns cu un strat gros de vaselină. Cei mai mulți nu pot face decât 2-3 pași, înainte de a cădea în apă. Totuși, pe măsură ce stratul de vaselină se subțiază, mai devreme sau mai târziu, purcelul este „capturat“.



Retragerea cu torte



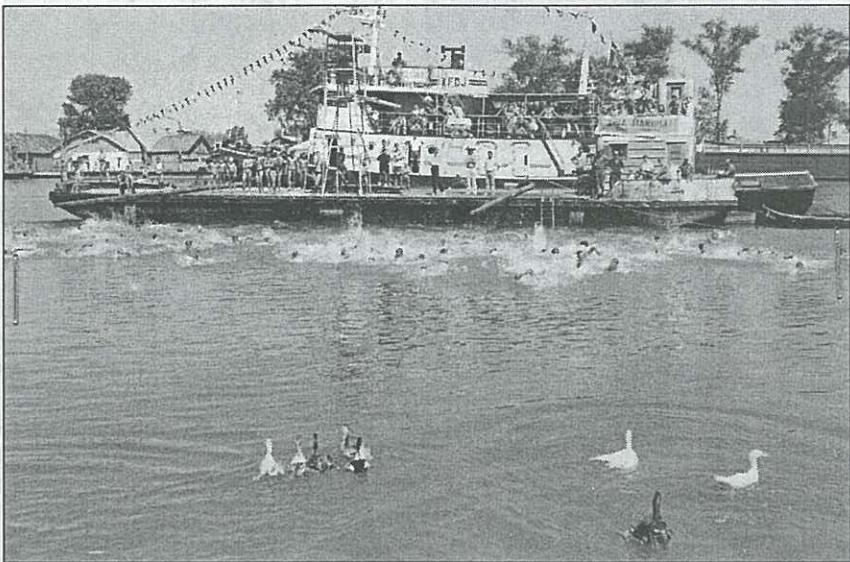
Noua denumire a gradelor de amiral:

- Contraamiral de flotilă (cu o stea)
- Contraamiral (cu două stele)
- Viceamiral (cu trei stele)
- Amiral (cu patru stele)



ZIUA MARINEI ROMÂNE

Tradiții și obiceiuri marinărești



Parada navelor militare



Parada ambarcațiunilor alegorice

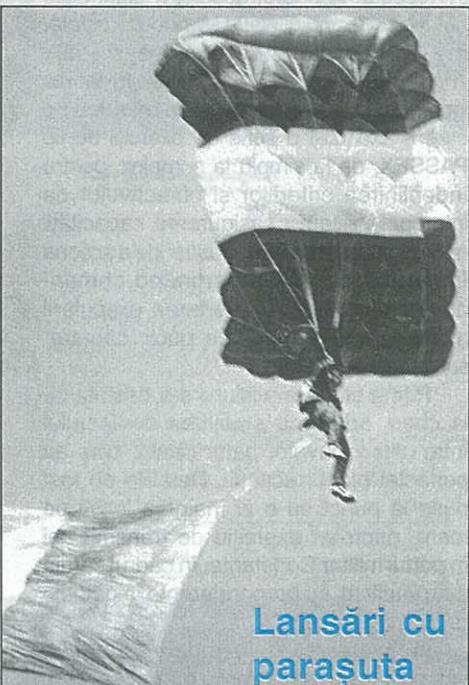


Hora rațelor: Rațele sunt aduse într-o barcă și sunt „lansate la apă” în apropierea unei platforme unde se află pe poziții marinarii concurenți. Imediat ce rațele sunt eliberate aceștia plonjează și înoată către grupul de rațe, făcând un cerc în jurul lor, după care începe „lupta” pentru capturare.

Botezul marinăresc



Lansări cu parașuta





EXERCIȚIUL PASSEX A „FUNCȚIONAT“ IMPECABIL



Locotenent ing.
Mugur CRÎNGAŞU

Forțele Navale ale României au primit o nouă invitație de a colabora în cadrul Parteneriatului pentru Pace materializată prin sosirea în portul militar Constanța, în data de 16 iulie a.c., a fregatei italiene „ORSA“ și a fregatei grecești „NAVARINON“ (18 iulie), ce se înscrie în planul activităților executate în comun în bazinul Mării Negre.

Statul Major al Forțelor Navale a fost reprezentat în cadrul acestei misiuni de o navă a Divizionului Nave Minare Deminare, mai exact de către dragorul maritim „Slt. Alexandru Axente“ (30), comandat de locotenent-comandorul Marian Săvulescu, care a executat o serie de exerciții de tip PASSEX, de la simplu la complex, pentru îndeplinirea criteriilor și obiectivelor de interoperabilitate și asigurarea capacitatei operaționale a navelor noastre, de a aciona împreună cu forțe aparținând comandanțamentelor NATO în vederea executării misiunilor de menținerea păcii, căutare-salvare șiumanitare.

Prima etapă a misiunii s-a desfășurat la cheu, odată cu stabilirea contactului între ofițerii navelor participante, care au perfectat planul acțiunii. Detaliile au fost puse la punct cu o zi înaintea ieșirii pe mare, printr-un exercițiu de transmisiuni în portul militar Constanța, în cadrul căruia s-au verificat, cu preponderență, legăturile radio între nave.

În încercarea de a reda într-un mod cât mai fidel desfășurarea operațiunii, am

solicitat opinia comandantului Divizionului Nave Minare Deminare, căpitan-comandor **Vergil Moraru**: „De



fiecare dată când am fost solicitați să îndeplinim misiuni în comun, pe mare, cu nave aparținând altor state, am răspuns cu promptitudine și sunt convins că am reușit să ne îndeplinim misiunile cu mare responsabilitate și profesionalism. De această dată vor coopera trei echipaje reprezentând trei națiuni cu tradiție istorică îndelungată, unite într-un mod foarte interesant: legătura noastră cu poporul grec prin credința ortodoxă comună și originea latină a românilor și italieniilor.

Pentru acest amplu exercițiu misiunea a fost încredințată dragorului maritim 30 deoarece, prin conținutul planului, s-a stabilit ca fregatele „ORSA“ și „NAVARINON“ să fie conduse printr-un culoar dragat de nava noastră - care îndeplinește și funcția de navă comandant al grupului constituit - și pentru că, până la această dată, are cele mai multe ieșiri pe mare. Echipajul dragorului maritim 30 este foarte bine pregătit, iar ofițerii bordului sunt familiarizați cu procedurile NATO, cu întrebuițințarea documentelor specifice de tip EXTAC și, nu în ultimul rând, au un nivel ridicat de cunoaștere a limbii engleze.“

Misiunea s-a desfășurat pe data de 20 iulie a.c., între orele 8,00 și 15,00, într-un

raion cuprins între Constanța-Sud și Costinești, până la o distanță maximă de 20 mile marine și a avut două mari etape: simularea trecerii navelor printr-un raion minat (Leadthrough), care a durat circa 50 de minute, și executarea unui exercițiu de tip PASSEX cu formații și evoluții (Maneuvering Exercise), reaprovisionare cu materiale ușoare pe mare și un schimb de personal între nave (Crosspol).

Pregătirea navei pentru mars și luptă a fost ordonată la ora 7,30, iar la ora 8,25 nava a plecat de la acostare către poziția de constituire a grupului de nave. Vremea prielnică și marea linătită nu au creat emoții participanților.

Exercițiul a demarat la ora 10,40, când navele s-au grupat în formăție strânsă de sir, în următoarea ordine: dragorul maritim „Slt. Alexandru Axente“, urmat de fregata italiană „ORSA“ și de fregata grecească „NAVARINON“, viteza de navigație adoptată fiind de 10 noduri. Astfel constituite, navele simulează trecerea printr-un canal de navigație, în prealabil dragat de nava noastră, fiind impusă în același timp păstrarea distanței de siguranță între nave. După 40 de minute de navigație în aceste condiții, printr-o manevră foarte bine sincronizată, navele girează 90° la tribord și se constituie în formăție de front cu o aliniere perfectă. Aceasta este momentul în care navele au încheiat prima fază a exercițiului și au trecut la etapa a doua, adică la exercițiul de tip PASSEX.

La ora 11,40, tot în urma unei manevre sincrone, navele se constituie în formăție



OBSERVATOR PE PUNTEA ETALON

de relevmet după care, prin întoarceri simultane, revin în formăie de front. Pentru reușita unor astfel de manevre, sincronizarea și cunoașterea calităilor nautice ale navei sunt două coordonate fundamentale, de aceea în comanda de navigație a dragorului maritim 30 ordinele și rapoartele curg într-un flux rapid și clar.

Comunicarea radio cu celelalte nave, condusă de locotenentul ing. Ionel Dinu, aduce în permanentă comandanțului navei noi informații care sunt transformate imediat în grade, pentru ofițerul cu navigația, aspirant ing. Adrian Geantă, și în noduri pentru șeful mecanic, căpitan ing. Adrian Nistor. „Rigurozitatea ordinelor și viteza de execuție a acestora sunt rezultatul coeziunii unui echipaj bine încheiat, profesionist, dar și rodul muncii susținute depuse la bordul navei”, a tinut să precizeze ofițerul secund, căpitan ing. Alecu Toma.

La ora 11,55 navele revin în formăie de șir pentru a avea posibilitatea

modul în care își desfășoară activitatea echipajul navei noastre. Primul schimb s-a efectuat cu fregata „NAVARINON” și apoi cu fregata „ORSA”, la bordul căreia s-a aflat locotenentul ing. Daniel Bădărucu.

Schimbul de ofițeri a marcat înceierea exercițiului și astfel, la ora 13,35, dragorul maritim 30 „a pus prova pe Constanța”, navigând cu o viteză ceva mai mare, dorința de a ajunge mai repede „acasă” fiind amplificată de suprapunerea cu ziua de soldă, căci „după faptă și răsplătă”.

Această misiune a constituit și o benefică experiență practică pentru cei 11 studenți din anul IV ai Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, care în această vară vor fi avansați la gradul de aspirant; prezența lor la bordul navei le-a dat posibilitatea să urmărească „la cald” activitatea echipajului unei nave militare în cadrul unui exercițiu multinațional.

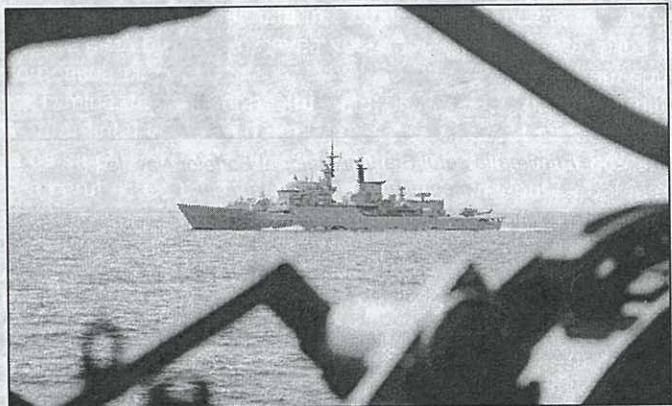


Dacă pe parcursul desfășurării misiunii comandanțul navei, locotenent-comandorul Marian Săvulescu, nu a avut timp nici să „respire”, la întoarcere ne-a împărtășit câteva opinii referitoare la misiune, dar și la organizarea secției de dragoare maritime pe care o conduce: „Am fost convins de la început că nu vom întâmpina nici un fel de dificultăți, deoarece cunoșc foarte bine această navă și echipajul ei, în urma numeroaselor ieșiri pe mare executate în calitate de comandanț de navă. Programul a fost bine structurat, corect etapizat pe tempi și distanțe, iar vitezele de navigație au fost stabilite corespunzător - dacă luăm în calcul că navele participante provin din clase diferite - și nu au existat probleme semnificative la nivelul comunicațiilor radio. Navele au reacționat prompt la comenzi, manevrele fiind executate corect, sincronizarea fiind un argument esențial pentru reușita exercițiilor de tip PASSEX. Comparativ cu alte tipuri de nave militare ale Forțelor Navale, dragoarele maritime au un consum redus de combustibil (aproximativ 600 litri de motorină pe oră), fapt ce ne-a permis să îndeplinim circa 85% din activitățile cuprinse în planul pregătirii pentru luptă pe acest an, de unde rezultă și numărul mare de ieșiri pe mare executate până la această dată. Însă problemele secției de nave dragoare maritime, al cărei comandanț sunt, se leagă de actuala organizare care creează probleme în actul de comandanț și conducere (dragorul maritim 30 se află dislocat la Constanța în timp ce dragoarele maritime 24, 25 și 29 se află în continuare la Midia). Din punctul meu de vedere, trebuie luată o decizie cu privire la această secție, deoarece navele trebuie să își desfășoare activitatea împreună, fie la Constanța, fie la Midia. În acest mod s-ar elibera o serie de inexactități legate de transmiterea ordinelor, controlul activităților de la bordul navelor și de executarea serviciilor care ne sunt încredințate. Este imposibil să mă aflu, la un moment dat, în două locuri și sper, cu sprijinul eșaloanelor superioare, să se decidă cât mai rapid posibil locul permanent de staționare al secției de nave dragoare maritime.”



Nava a acostat în portul militar Constanța la ora 15,30 și imediat după ce tehnica a fost pusă în stare de repaus și s-a făcut ordine pe punți și în toate compartimentele echipajul a fost adunat la pupa navei pentru a fi felicitat asupra modului în care și-a executat atribuțiile, fiecare în cadrul serviciului său de luptă.

Colaborarea excelentă între cele trei nave a dat întregului exercițiu o notă de profesionalism, fiind eliminate stările de tensiune, mulți dintre oaspeții noștri remarcând că „România ne este foarte familiară, de fiecare dată când venim aici ne simțim bine, suntem primiți cu căldură și vom reveni întotdeauna cu mare plăcere”. ■



apropierii successive în scopul executării celei de-a treia etape, adică simularea unei reaprovizionări pe mare cu materiale ușoare și schimb de personal între nave. Prima navă a fost fregata „NAVARINON” care s-a apropiat la o distanță de 0,5 cabluri, distanță suficientă pentru a asculta, de la catargul navei noastre, în semn de salut, o cunoscută melodie grecească. În urma acestei surprize, echipajul grecesc a fost plăcut impresionat de gestul marinilor români. A urmat apoi fregata „ORSA” care, din păcate, nu s-a apropiat la mai puțin de două cabluri, fiindu-le imposibil să receptioneze salutul nostru, tot printre melodie, de această dată italiană.

La încheierea celei de-a treia etape, navele au luat formăie de front la babord, în drum 90°, iar la ora 13,15 au ancorat pentru a lansa la apă căte o șalupă și de a efectua schimbul de ofițeri între nave. La bordul dragorului maritim „Slt. Alexandru Axente” s-au aflat în permanentă căte un reprezentant al celor două nave partenere pentru a avea posibilitatea să urmărească îndeaproape



OASPEȚI AI FORȚELOR NAVALE

„SĂPTĂMÂNA MARINEI“ ÎN GRECIA

*Motto: „Dacă avem nave, avem țară.“
Tucidide*

Luna trecută Forțele Navale Române au primit vizita navelor ORSA (16-20 iulie) aparținând Marinei Militare italiene și NAVARINON (18-21 iulie) din Marina Militară elenă. Pe timpul acestei vizite marinarii militari italieni și greci au vizitat litoralul românesc, au participat la un trial sportiv cu marinarii români și au efectuat un exercițiu specific de tip PASSEX. Pe lângă vizitele protocolare la Statul Major al Forțelor Navale, Primăria și Prefectura județului Constanța, comandanții celor două nave au avut amabilitatea de a ne relata, pentru cititorii revistei noastre, câteva gânduri și impresii despre orașul nostru, Forțele Navale Române, despre tradițiile și starea actuală a marinelor militare din care fac parte.

Bogdan DINU

Căpitân-comandorul EFSTATHIOY PAGIOTHIS, comandanțul navei NAVARINON (F 461): „Ne aflăm pentru a doua oară la Constanța și cred că am avut suficient timp pentru a ne forma o opinie clară. În ceea ce privește Constanța, pot afirma că orașul ne este familiar, în primul rând datorită climei care este asemănătoare cu cea din Grecia (mai ales în această perioadă a anului) și cred că oamenii de aici au aceeași mentalitate și același fel de a privi viața ca și cei din Grecia. În mod sincer trebuie să vă spun că de fiecare dată când am venit la Constanța ne-am simțit foarte bine.

- În ceea ce privește misiunile în comun pe care le-am executat cu Forțele Navale române, mâine (20 iulie, n.n.) vom executa un exercițiu de tip PASSEX cu o durată de doar două ore, dar anul trecut, la exercițiul RESCUE EAGLE 2000 am fost impresionat de profesionalismul echipajului de pe corveta MACELLARIU, în mod deosebit de familiarizarea cu procedurile NATO
- Vizita noastră la Constanța are două scopuri: dezvoltarea cooperării dintre cele două marine militare, chiar dacă deocamdată avem proceduri diferite și, în al doilea rând, ne-am propus ca prin prezența noastră aici să dezvoltăm relațiile dintre popoarele noastre. Din punct de vedere istoric, între țările noastre au existat strâns

legături, cu o vechime de sute de ani. Cunoaștem bine poporul român și avem o părere foarte bună despre românii care lucrează în Grecia. Cred că vizita noastră aici va îmbunătăți aceste relații. Avem o comunitate elenă destul de importantă în orașul dumneavoastră și, într-un fel, ne simțim aici aproape ca acasă. Multe lucruri de aici sunt asemănătoare cu cele din Grecia: mâncarea, muzica, totul ne este familiar. Aceasta poate și pentru că țările noastre se află în aceeași parte de lume • În Marea Neagră nava noastră are două misiuni distincte: exercițiu comun cu dragonul maritim SLT.ALEXANDRU AXENTE (30) și participarea la exercițiul din cadrul Parteneriatului pentru Pace, SEA BREEZE 2001, care anul acesta este găzduit de Bulgaria • Poate că în prezent Grecia are anumite probleme cu emigrația ilegală, dar în legătură cu românii care lucrează la noi în țară - și ceea ce vă spun acum este perfect adevărat - părerea este una din cele mai bune, pentru că muncesc din greu, își văd de treabă și se adaptează foarte repede la obiceiurile și felul de viață al grecilor. Se integrează repede și sunt oameni buni

- Suntem mândri că Marina Militară elenă are o tradiție de peste 300 de ani de prezență continuă în Marea Mediterană. Comparativ cu mărimea țării noastre, forțele noastre navale sunt relativ mari: 13 fregate, 4 distrugătoare, 8 submarine,



Primirea la șeful Statului Major al Forțelor Navale, viceamiral dr. Traian Atanasiu



NAVARINON (F 461) este o fregată din clasa Standard, modernizată, și are următoarele caracteristici: 130 de metri lungime, 15 lățime, 6,5 pescaj și un deplasament de 3.570 de tone.

16 vedete purtătoare de rachete, vânătoare de mine, nave de debarcare și întreaga marină folosește procedurile NATO, iar gradele sunt similare cu cele din Royal Navy. În legătură cu gradul de comodor, acesta se află situat în ierarhie între cel de comandor și cel de contraamiral și corespunde gradului de amiral cu o stea. În Grecia, pentru amirali există următoarele grade: comodor, contraamiral și viceamiral. Există trei viceamirali: șeful Statului Major al Forțelor Navale, șeful Flotei și locuitorul șefului Statului Major General • În legătură

cu numele navei, Navarinon este numele unui golf din Peloponez, în sud-estul Greciei. Acest golf este faimos pentru bătălia navală care s-a dat aici în 1827 între o flotă aliată, formată din nave engleze, rusești și franceze și o flotă turcă. Victoria aliaților în această bătălie a condus practic la independența Greciei. Suntem mândri de numele navei noastre care amintește tuturor grecilor de independența țării • Pentru unii poate părea ciudată sau chiar exotică ținuta de serviciu de la bordul navei (pantaloni albi scurți, care este purtată de toată lumea,



OASPEȚI AI FORTELOR NAVALE

mai puțin femeile), dar noi am preluat tradițiile marinei engleză • La bord avem în prezent șapte femei, două ofițeri și cinci maștri militari. Prima femeie s-a alăturat Marinei Militare elene în anul 1980. Nu avem încă o femeie comandant de navă pentru că femeile ocupă doar gradele de ofițeri inferiori și în anumite specializări (medici de exemplu), mai exact nu ocupă funcții de ofițer de cart, chiar dacă le întâlnim aici în calitate de subofițeri sau maștri militari • În Grecia noi nu sărbătorim Ziua Marinei. Marina Militară

elenă este prezentă permanent în apele grecești și în sud-estul Mării Mediterane. Neoficial, noi sărbătorim marea în fiecare zi. Dacă mergeți acum în Marea Egee, mai ales la sfârșit de săptămână, veți constata că traficul iahturilor, bărcilor de pescuit sau al navelor comerciale este la fel de aglomerat ca cel de pe o autostradă. Dar oficial, o dată la doi ani noi sărbătorim „Săptămâna Marinei“, atât de către marina militară cât și de cea comercială. În această săptămână navele militare (de toate tipurile, aproximativ 60)

părăsesc bazele navale și se îndreaptă către insulele și principalele porturi grecești (câte o navă în fiecare port) unde rămân timp de trei zile. În această perioadă au loc ceremonii și festivități, recepții și alte activități organizate de autoritățile locale, vizite la nave. Grecii sunt foarte familiarizați cu marina noastră militară pentru că ei văd aceste nave nu numai în porturi, ci mai ales în mare. Pescarii greci „simt“ marina militară, pentru că noi nu suntem o marină care stă în porturi ci petrecem cea mai mare parte din timp pe mare.

Poporul grec crede în necesitatea unor forțe armate puternice și în special – sunt sigur de asta – a unei marine puternice, pentru că Grecia este o națiune maritimă. A spus-o cu multă vreme în urmă Tucidide: „Avem nave, avem țară“. Pentru poporul nostru, Marina Militară face parte din viața lui. Marea provocare a nouului mileniu pentru Marina Militară elenă este să-și păstreze nivelul actual și standardele din prezent. Nu avem de ce să fim invidioși pe alte marine, sunt sigur că avem standarde înalte!“

„CRED CĂ AVEM ACELAȘI FEL DE A ÎNTELEGE VIAȚA“

Căpitän-comandorul GIANPAOLO BLASI, comandanțul fregatei ORSA (F567): „Mă aflu pentru prima oară la Constanța și mă simt foarte bine. Marinarii militari din Forțele Navale române pe care i-am cunoscut în aceste zile pot fi numiți adeverați prieteni. Vizita la șeful Statului Major al Forțelor Navale, viceamiral dr. Traian Atanasiu, care a avut loc în prima zi a escalei noastre la Constanța, dar și activitățile ulterioare, mi-au creat impresia că mă aflu printre oameni foarte asemănători cu italienii și aceasta deoarece avem probabil același fel de înțelege și trăi viață.

• Unul din scopurile acestei vizite este de a dovedi României, în general, și Forțelor Navale, în special, că țara noastră apreciază eforturile și contribuția României la menținerea stabilității și securității în zonă, progresele economice, reforma din sistemul militar ca și dorința de integrare euroatlantică. Este un exemplu nu numai de cooperare militară, dar și culturală și în planul relațiilor interumane • Cred că pentru Forțele Navale Române a venit momentul în care trebuie



Fregata ORSA este ultima navă construită din clasa Lupo. A intrat în serviciu pe 20 februarie 1980. Caracteristicile principale ale navei sunt următoarele: propulsie – două turbine cu gaz CODOG FIAT/GE LM-2.500 (50.000 CP) și două generatoare diesel GMT A230.20M (10.000 CP); 113,5 metri lungime, 12 lățime, 6,4 pescaj, 32,8 înălțime, deplasament 2.208 tone, 35 de noduri viteză maximă. Armament: rachete antiaeriene Sea Sparrow (8), rachete antinavă TESEO (8), 1 tun Oto Melara calibrul 127 mm, 2 turele duble cu tunuri calibrul 40 mm (DARDO), 2 lansatoare de proiectile reactive Breda SCLAR calibrul 105 mm, 2 lansatoare triple de torpile Mk 32, 1 elicopter antisubmarin AB 212 (NH 90). Echipajul cuprinde 18 ofițeri și 189 de maștri militari, subofițeri și marinari.



să se uite în jur și să-și aleagă cu grija aliații și cooperările militare cu alte țări, care sunt cele mai avantajoase și cele care sunt de natură să ducă la îmbunătățirea și completarea instruirii oamenilor și dotării cu echipamente sau nave dintre cele mai bune • În Marina Militară italiană există numeroase tradiții și ceremonialuri. De exemplu, atunci când sunt numiți noii comandanți (ai Marinei sau

flotei) sau la plecarea din aceste funcții, există tradiția ca navele militare (cele disponibile în funcție de situația operativă, dar de regulă câte o navă reprezentativă din fiecare clasă) de la baza navală din Taranto, să iasă în mare, așezate la ancoră, iar amiralul să treacă în revistă navele și echipașele cu o salupă rapidă. Este un ceremonial cu o semnificație aparte prin care echipașele aduc un omagiu

amiralului respectiv • În prezent în marina noastră se derulează un program naval pentru dotarea cu noi nave. În 5-7 ani vom avea un nou portavion precum și alte tipuri de nave. Este esențial să avem sprijinul oamenilor politici pentru acest program (și chiar îl avem) deoarece în Italia, ca și în alte țări, finanțarea unor astfel de programe este aprobată inițial de guvern și parlament.“

DIVIZIONUL NAVE SCAFANDRI

Scafandrii militari, fie ei de luptă - incursiune, deminori sau de mare adâncime, nu își pot îndeplini misiunile fără suportul colegilor și navelor specializate din cadrul Divizionului Nave Scafandri. Acționând uneori spectaculos pe mare (cum a fost cazul incendiului de pe petrolierul MESTA), alteleori aproape în anonimat, dar cu riscuri - teoretice sau reale - invers proportionale (a se vedea intervenția de la Centrala Nuclearo-Electrică într-un bazin cu ape radioactive, relatată pe larg și de revista noastră) sau pur și simplu executând misiunile de luptă specifice,



unitatea se subordonează Centrului de Scafandri Constanța, care la 1 octombrie va sărbători 25 de ani de la înființare. Cum este structurată în prezent unitatea, care îi sunt

misiunile și perspectivele, ce tipuri de nave are în dotare, cine a stins în realitate incendiul de pe nava MESTA și răspunsurile la alte întrebări le puteți afla din rândurile de mai jos.

Bogdan DINU

Inființată cu mai bine de două decenii în urmă, unitatea actuală a fost formată inițial din două divizioane: Divizionul Nave Scafandri de mare adâncime și Divizionul Nave Scafandri de luptă. În urmă cu trei ani cele două divizioane s-au unit rezultând actuala unitate. În prezent divizionul are trei secții: Secția scafandri de mare adâncime, Secția scafandri de luptă, Secția de nave speciale și auxiliare și nava de comandament MIDIA (283) care asigură logistica subunităților de scafandri de luptă și a statului major al unității pe timpul cât se află în locul de staționare.

Actuala structură a unității datează de acum trei ani, deși pe parcurs a mai fost „cizelată”, și nu sunt indicii că va fi modificată în viitorul apropiat. Poate și datorită faptului că toate navele divizionului (care sunt de diferite clase, dimensiuni și deplasamente) sunt operative.

„Părerea mea este că, în momentul de față, aşa cum restructurarea a fost gândită și pusă în practică este bine

concepută și, în ceea ce ne privește, putem să ne îndeplinim misiunile în condiții foarte bune așa cum este structurată și încadrată cu funcții unitatea acum. Mă neliniștește însă perspectiva anului 2003, prin care se încearcă o „întinerire” forțată a divizionului, în sensul că apar foarte multe funcții de sublocotenent, locotenent, căpitan și mult mai puține rămân pentru oamenii cu experiență. Pentru a forma un scafandru noi avem nevoie de aproximativ șapte ani. Anul acesta, de exemplu, am oameni care au ajuns la gradul de locotenent-comandor (scafandri de luptă bine pregătiți, cu experiență, cu multe stagii și cursuri în străinătate) și care sunt totuși oameni tineri. Ori, prin noua structură din 2003 aceste funcții vor fi de locotenent. Practic este imposibil ca unitatea mea să aibă la momentul respectiv oameni pregătiți pentru aceste funcții. Ar trebui să se înțeleagă că un ofițer scafandru nu se pregătește la fel de ușor cum se pregătește un ofițer în alte specializări. În ultima perioadă au plecat cadre din divizion și au plecat oameni de valoare. Mai mult, alți oameni, la fel de valoroși, sunt pe punctul de a pleca. Rămâne

să vedem în ce măsură au reușit ei să transmită din experiența lor celor care au rămas și în ce măsură putem să continuăm activitatea la aceleași standarde cu care noi eram obișnuiți și cu care i-am oisnuit și pe alții“ ne-a declarat comandorul Mircea Micu.



Mai 1979. Cu „bombardul“ de pe EMIL RACOVITĂ în drum spre platforma „Gloria“. Prima colaborare cu platformele de foraj marin.



Incendiul de pe MESTA

Prin natura misiunilor pe care le are de îndeplinit, unitatea a fost mereu implicată, prin navele sau oamenii săi, în acțiuni spectaculoase sau chiar primejdioase. Recent, o astfel de misiune a fost intervenția pentru stingerea incendiului declanșat la

MISIUNI

- Unitatea execută atât misiuni pentru pregătirea de luptă cât și pentru agenții economici (contra cost). Din această ultimă categorie fac parte toate activitățile care se pot desfășura sub apă, de la cele de mare adâncime (peste 60 de metri) până la cele de mare dificultate (tăiere și sudură sub apă, intervenții la platformele de foraj marin sau alte construcții hidrotehnice sau chiar la bazinile din centrale nucleare)
- Scafandrii de luptă deminori au ca principală misiune căutarea, descoperirea și distrugerea minelor marine în acvatoriu, în pasă de trecere sau a încărcăturilor explozive plasate de inamic pe corpul navelor militare sau civile, pe corpul unor structuri imerse, instalații portuare
- Scafandrii de luptă - incursiune îndeplinește misiuni tipice unor astfel de subunități.



Divizionul are în compunere 10 nave:

- nave pentru scafandri de mare adâncime (GRIGORE ANTIPA, EMIL RACOVITĂ)
- nave speciale (vedete de intervenție cu scafandri) VENUS și SATURN („mari“), MARTE și JUPITER („mici“)
- nave auxiliare: RMS GROZAVUL, 2 SRS-uri (șalupă de remorcare și salvare)
- nava logistică și de comandament MIDIA (283)
- Efectiv: peste 400.

bordul petrolierului bulgar MESTA declanșat în urma unei explozii, în rada exteroară a portului Constanța. Pentru că rolul Forțelor Navale române a apărut puțin „distorsionat“ în presă, l-am rugat pe comandorul Mircea Micu să precizeze faptele.

„Am fost participant direct la această activitate și aş putea afirma că nava noastră, RMS GROZAVUL, a stins incendiul și nu cred că greșesc când spun acest lucru. Este adevărat că nava noastră a intrat mai târziu decât celelalte nave în dispozitivul de stingere a incendiului, doar pentru faptul că atunci a venit solicitarea din partea Administrației Portului Constanța, noi fiind gata de intervenție la scurt timp după producerea exploziei. Când am ajuns acolo, HERCULES (o navă similară cu nava noastră, dar aparținând marinei civile) era amplasată în bordul

babord al navei bulgare, iar noi am ocupat poziția similară din bordul tribord. De când am sosit și până la stingerea completă a incendiului nu ne-am dezlipit de locul respectiv, turnând continuu apă peste flăcările de acolo. Pe parcursul derulării activității au mai venit nave mai mici, remorcare, care stropeau prin rotație, dar care nici pe departe nu aveau capacitatea navei noastre. Poziția pe care am avut-o noi în bordul navei ne permitea – spre deosebire de cealaltă navă – să vedem exact unde sunt flăcările, ce arde, ce este deja stins, fapt pentru care noi am încercat să ne oferim serviciile, dar cei care conduceau acțiunea au înțeles cu greu acest lucru. De ce spuneam la început că noi am fost cei care am stins incendiul sau am definitivat această acțiune? Deoarece văzând unde se află flăcările nu aruncam jeturile

R.M.S. Grozavul, nava care a participat la stingerea incendiului de pe petrolierul „Mesta“



Foto Bogdan Dinu



25 ANI - CENTRUL DE SCAFANDRI CONSTANȚA - 25 ANI

„de apă la întâmplare ci chiar pe flăcările respective. Poziția în care ne aflam nu ne permitea totuși să stropim exact unde era nevoie și am încercat aproape o jumătate din noapte să dirigez jeturile de apă ale navei din celălalt bord. Din motive numai de ei știute, nu au reușit acest lucru. În final, tot noi am înțeles cum putem stingi incendiul pentru că am descoperit, întâmplător, o gaură în punte prin care am turnat apa.“

O nouă viață pentru GRIGORE ANTIPĂ

Dintre cele două nave care compun Secția Nave Scafandri de mare adâncime, la comanda căreia se află

GRIGORE ANTIPA în Marea Mediterană



comandorul **Tudorel Micu** (la momentul documentării, adică ultima decadă a lunii iulie, pentru că aşa cum am aflat de la comandanțul unității este foarte posibil ca atunci când revista va ieși

de sub tipar unii dintre comandanții de secții să nu mai ocupe funcțiile respective sau să fi trecut chiar în rezervă, ca și alți ofițeri), GRIGORE ANTIPA este cea mai recentă. Intrată în dotarea Forțelor Navale în anul 1980, era echipată, la momentul respectiv, cu tehnică de scufundare de ultimă oră, de producție franceză. Pe parcursul anilor tehnica de scufundare de la bord nu numai că nu a fost înlocuită sau modernizată, dar din cauza lipsei fondurilor nu a putut beneficia nici măcar de reparații serioase. În prezent se află într-un amplu proces de „împrospătare“, de la motoare până la instalațiile de

Exercițiu de scufundare cu parteneri americanii

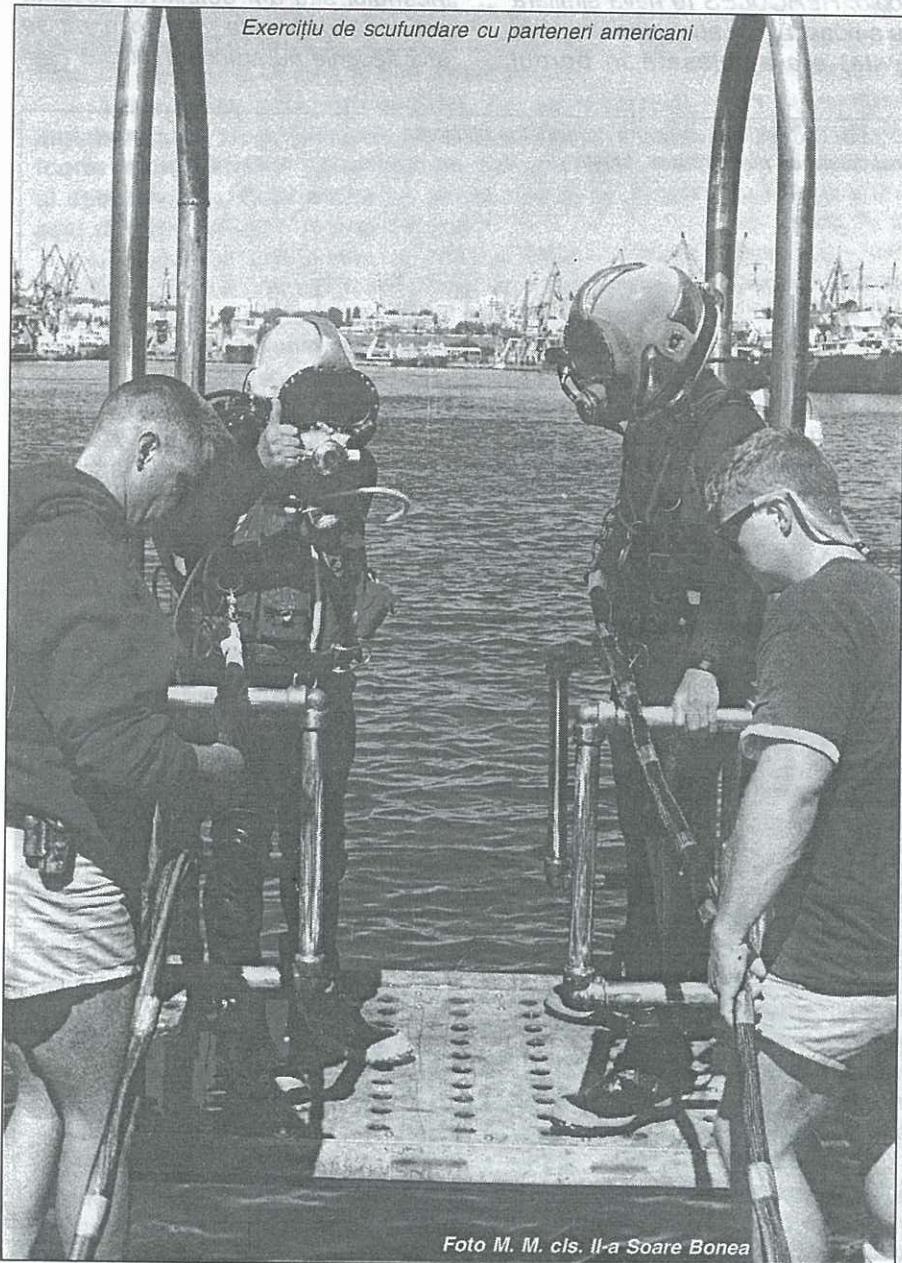


Foto M. M. cls. II-a Soare Bonea

EMIL RACOVITĂ



Foto Bogdan Dinu

scufundare. Deocamdată, toate lucrările se execută la bord. Comandorul **Micu**: „Am convingerea că până la sfârșitul anului nava GRIGORE ANTIPA va fi capabilă pentru mulți ani de acum înainte să-și îndeplinească cu succes misiunile pentru care a fost creată“.

Cealaltă navă a secției, EMIL RACOVITĂ, este mai „bătrână“, dar instalația de scufundare datează aproximativ din aceeași perioadă. Din nefericire nava nu este inclusă în programul de care beneficiază ANTIPA, dar este încă o navă eficientă în proporție de 60%.

O problemă deosebită o reprezintă antrenarea scafandrilor de mare adâncime. Datorită lipsei de



25 ANI - CENTRUL DE SCAFANDRI CONSTANȚA - 25 ANI

Antrenamentul scafandrilor de luptă

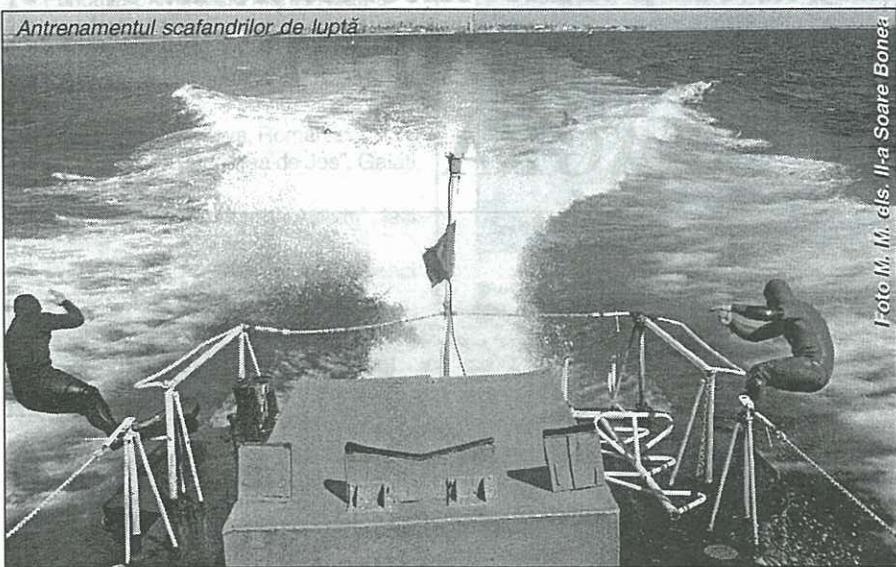


Foto M. M. cls. II-a Soare Bonea

slab la capitolul roboți subacvatici meniți – printre altele – să identifice tipul de mină, facem această operațiune cu ajutorul scafandrului deminor. Acesta intră în apă, vede mină, aduce informațiile la suprafață unde sunt interpretate și se hotărăște modul de acțiune. În general, scafandri noștri acționează și cu dragoarele din flotă.

Lipsa combustibilului este în prezent marele „inamic” al divizionului. Se încearcă tot felul de „artificii” pentru scoaterea cât mai multor nave în mare și în ultima vreme s-a reușit chiar ieșirea navelor mari care, teoretic, ar fi cele mai mari consumatoare de combustibil. În ultima vreme s-a realizat și „reîmprospătarea” echipamentului scafandrilor (și prin venituri extrabugetare) și perspectivele sunt frumoase chiar dacă prețurile de achiziție a unor astfel de echipamente sunt destul de ridicate.

„Până în momentul de față – a concluzionat comandorul **Micu** – nu ne-am întâlnit în Forțele Navale cu situații în care să nu putem face față datorită lipsei de efective. De aici putem trage concluzia că putem sprijini cu efectivele actuale acțiunile Forțelor Navale. Din aplicațiile și exercițiile pe hartă (și nu numai) pe care le facem rezultă că în urma unui efort considerabil putem acoperi nevoile Forțelor Navale pe partea de litoral, cu principalele porturi și platformele de foraj marin care reprezintă un obiectiv important“.

combustibil din ultimii ani nu s-a putut realiza deplasarea frecventă a navelor în zone cu adâncimi corespunzătoare pentru antrenamentul scafandrilor (respectiv un fund al mării cu o adâncime de 100 de metri, care se găsește la o distanță relativ mare față de țărm și care atrage după sine un consum relativ mare de combustibil – „mare” este un termen de „tranzitie” și în marina militară pentru că la două zile-ieșire în mare cu ANTIPA, de exemplu, cele câteva tone de combustibil sunt ridicol de mici în comparație cu numeroasele activități de instrucție care se pot desfășura la bord). Dar atât la bordul navei ANTIPA cât și la Centrul de Scafandi Constanța există posibilitatea antrenării scafandrilor în condiții de simulator până la adâncimi de peste 300 de metri. „Evident – afirmă comandorul **Micu** – scufundarea în mare nu este aceeași cu scufundarea în simulator. Noi le-am păstrat calificarea executând scufundările obligatorii în condiții de simulator, dar resimțim nevoie de a face această activitate în marea liberă“.

Divizionul are și un minisubmarin ambarcat pe ANTIPA care poate opera până la adâncimi de 300 de metri și care este inclus în programul de reparații al navei.

Inamicul: lipsa combustibilului

Sectia de nave speciale și auxiliare (comandant căpitan-comandorul **Valentin Băluță**) este compusă din

două grupuri de nave: un grup de nave speciale (vedetele maritime „mari” și „mici” care sunt la dispoziția scafandrilor pentru îndeplinirea misiunilor specifice) și un grup de nave auxiliare. Din această secție RMS GROZAVU urmează să intre și el într-un program de modernizare.

Secția scafandi de luptă (comandant căpitan-comandorul **Victor Cucu**) are în compunere două grupuri de scafandi: de incursiune și deminori. La comanda grupelor se vor afla de acum înainte numai maștri militari. A rămas problema redistribuirii ofițerilor care ocupau anterior aceste funcții. În legătură cu situația ofițerilor de la grupurile de scafandi rămași la dispoziție am cerut detalii comandorului **Micu**: „Prin reducerea numărului de funcții de ofițeri de la grupurile de scafandi, și nu numai de acolo, am încercat să facem tot ceea ce am putut, în sensul mișcării și asezării oamenilor pe funcții, am ocupat tot ce era liber ca funcție în unitate și tot au mai rămas câțiva ofițeri la dispoziție. O parte dintre ei au făcut deja raport de trecere în rezervă în condițiile Ordonanței nr. 7, iar pentru cei care rămân la dispoziție timp de trei luni încercăm să le găsim o funcție pe măsura gradului și pregătirii pe care o au“.

În marinele moderne orice vânător de mine are la bord o echipă de scafandi deminori cu care lucrează în strictă cooperare. Scafandrul este cel care execută în imersiune ceea ce roboții subacvatici de la bordul navelor nu pot să facă. Comandorul **Mircea Micu**, comandantul unității: „Noi stănd mai



Foto M. M. cls. II-a Soare Bonea



Un element important al cooperării internaționale: REȚEAGUA UNIVERSITĂȚILOR DE LA MAREA NEAGRĂ

Prof.univ.dr. Adrian BAVARU

La inițiativa Universității "Ovidius" și a Fundației Universitare a Mării Negre, în luna septembrie 1997 a avut loc la Mangalia prima Conferință a Rectorilor de la Marea Neagră, cu intenția de a găsi cele mai potrivite modalități de dezvoltare a cooperării interuniversitare în zona Mării Negre. În timpul

dezbaterilor s-a convenit să se constituie Rețeaua Universităților din zona Mării Negre, precum și celor universități din alte părți ale lumii care sunt angajate în cercetarea problemelor din această zonă. Tot atunci s-a hotărât ca la următoarea Conferință să se stabilească structura organizatorică, alegerea unui președinte și a unui Comitet Executiv.

În perioada 9-12 iulie 1998, Universitatea "Ovidius" Constanța a găzduit cea de-a doua Conferință a Rectorilor din zona Mării Negre. În urma dezbaterilor a fost înființată Rețeaua Universităților de la Marea Neagră, o rețea regională deschisă tuturor universităților și instituțiilor din lume ce au preocupări legate de zona Mării Negre.

67 de participanți din 12 țări au semnat Statutul Rețelei, Declarația și Rezoluția și au ales primul președinte al Rețelei, în persoana rectorului Universității "Ovidius" Constanța. Au fost adoptate structuri moderne și flexibile, accentul punându-se pe proiecte eficiente și practice. Rețeaua a fost fondată cu scopul de a dezvolta cooperarea și schimburile științifice, culturale și educaționale dintre Universitățile Statelor Participante la Cooperarea de la Marea Neagră și alte instituții cu preocupări și interese comune.

Pentru a îndeplini scopul menționat, Rețeaua stabileste următoarele obiective:

- va promova un schimb sistematic de informații și experiență între membrii universităților și va încuraja proiecte de cooperare în domeniile de interes comun, facilități educaționale și culturale, care se vor concretiza în final prin organizarea de cursuri la nivel universitar și post universitar, masterate, conferințe,



întâlniri, expoziții, seminarii, workshop-uri, precum și alte evenimente ● va promova armonizarea condițiilor comparabile și compatibile ale sistemelor de administrare ale universităților ● va sprijini și încuraja cooperarea științifică și educațională între universități, instituții de cercetare, ONG-uri, investitori și întreprinderi economice în rândul membrilor Rețelei ● va încuraja cooperarea și va avea rolul de legătură între Ministerele de Educație, Știință și Tehnologie, alte instituții și organizații din țările membre ● va încuraja dezvoltarea relațiilor de înfrățire între universitățile membre ● va dezvolta cooperarea culturală prin organizarea de întâlniri, festivaluri de artă și tineret, competiții sportive și alte evenimente ● va milita pentru protecția mediului, precum și a monumentelor culturale și istorice ● va lucra în strânsă legătură cu alte organizații incluse în procesul Cooperării la Marea Neagră - Forumul de Cooperare Economică la Marea Neagră, Adunarea Parlamentară a Forumului de Cooperare Economică la Marea Neagră, Asociația Comunității de Afaceri, Banca pentru Comerț și Dezvoltare a Mării Negre, Clubul Internațional al Mării Negre - și va menține contacte cu alte asociații internaționale și regionale.

INSTITUȚII AFILIATE

- Institutul Român de Management București, România
- Institutul Român de Cercetări Marine, Constanța, România
- International Ocean Institute, Constanța, Romania
- Institutul de Criogenie și Separare a Izotopilor, Râmnicu Valcea, România.

MEMBRII RUMN

- Politechnical University of Tirana, Albania
- State University of Tirana, Albania
- "Ismail Quemal" University, Vlora, Albania
- Yerevan State University, Armenia
- State Engineering University of Armenia
- American University of Armenia, Yerevan, Armenia
- Azerbaijan Technical University, Baku, Azerbaijan
- Azerbaijan Medical University, Baku, Azerbaijan
- Azerbaijan Civil Engineering University, Azerbaijan
- Baku State University, Azerbaijan
- Western University, Azerbaijan
- Bourgas "Prof. Assen Zlatarov" University, Bulgaria
- Veliko-Tarnovo University, Bulgaria
- Technical University, Varna, Bulgaria
- Varna Free University, Bulgaria
- Medical University, Varna, Bulgaria
- Georgian Technical University, Tbilisi, Georgia
- Tbilisi State University, Georgia
- University of the Aegean, Mytilene, Grecia
- Aristotle University of Thessaloniki, Grecia
- University of Macedonia Thessaloniki, Grecia
- University of Ioannina, Grecia
- Democritus University of Thrace, Komotini, Grecia
- Technical University of Moldova, Kisinău, Moldova
- Universitatea "Transilvania" Brașov, România
- Universitatea Bacău, România
- Academia de Studii Economice, București, România
- Universitatea "București", România
- Universitatea "Politehnica" București
- Universitatea "Ovidius" Constanța, România



MEMBRII RUMN

- Fundația Universitară Marea Neagră
- Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, Constanța, România
- Institutul de Marină Civilă, Constanța, România
- Universitatea Craiova, România
- Universitatea "Dunărea de Jos", Galați, România
- Universitatea "Gheorghe Asachi", Iași, România
- Universitatea "A.I.Cuza", Iași, România
- Universitatea Pitești, România
- Universitatea "Petrol și Gaze", Ploiești, România
- Universitatea "Lucian Blaga", Sibiu, România
- Universitatea Tehnică Cluj, Cluj-Napoca, România
- Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară, Cluj-Napoca, România
- Universitatea "Andrei Șaguna", Constanța, România
- Kuban State University, Krasnodar, Rusia
- International Informatization Academy, Moscow, Rusia
- M.V.Lomonosov University, Moscow, Rusia
- Taganrog State University of Radio Engineering, Rusia
- Peoples' Friendship University of Russia
- İstanbul University, Turcia
- Mimar Sinan University, İstanbul, Turcia
- Bogazici University, İstanbul, Turcia
- Karadeniz Technical University, Turcia
- Ankara University, Turkey
- Middle East Technical University of Ankara, Turcia
- İstanbul Technical University, Turcia
- Uludag University, Turcia
- Sakarya University, Turcia
- Anadolu University, Turcia
- Zhitomir Institute of Engineering and Technology, Ucraina
- Odessa State Academy of Refrigeration, Ucraina
- Kiev-Mohyla Academy, Ucraina

MEMBRII ASOCIAȚI AI RUMN

- Portland State University, Portland, Oregon, SUA
- Uppsala University, Suedia
- University of Northem Iowa, Cedar Falls, SUA
- California State University, Chicago, SUA
- University of Novi Sad, Yugoslavia
- Science and Arts European Academy, Salzburg

cel mai potrivit pentru viitoarea dezvoltare a regiunii este cel al *dezvoltării durabile regionale*. Conceptul dezvoltării regionale se bazează pe principiul că economia unei țări sau a unei regiuni este mai mult decât suma aritmetică a componentelor sale și schimbările care se produc într-un subsistem pot genera modificări importante și de multe ori dramatice în întreg sistemul datorită relațiilor strânse cu celelalte componente ale sistemului.

Pornind de la principali factori care influențează procesul de dezvoltare (populație, resurse naturale și mediu, agricultură, industrie, poluare) strategia dezvoltării durabile încearcă să găsească cel mai potrivit criteriu de optimizare a relației dintre nevoi și resurse, tinte și metode necesare de realizare a acestora, bazat pe o compatibilitate reciprocă în timp și spațiu. În acest sens, este definit conceptul de mediu economic care este într-o compatibilitate dinamică cu mediul natural prin cerere și ofertă și în același timp este compatibil cu nevoile și interesele generațiilor prezente și viitoare.

Proiectele care au fost incluse în această componentă a programului sunt:

- Conversia energiei și protecția mediului
- Impactul proceselor industriale asupra mediului
- Transportul intermodal
- Dezvoltarea unui parteneriat între universitari și comunitatea de afaceri
- Turism și management hotelier
- Burse Regionale de Mărfuri și Valori
- Dezvoltarea sectorului de întreprinderi mici și mijlocii.

ÎMBUNĂTĂȚIREA COMUNICĂRII ȘI COMPATIBILITĂȚII ÎN CADRUL REȚELEI.

Pentru a forma infrastructura necesară comunicării în cadrul rețelei, fiecare țară trebuie să aibă un punct focal și o persoană desemnată să păstreze continuu legătura cu Rețeaua. În această componentă sunt incluse următoarele proiecte:

- Un Program de întâlniri periodice între responsabilități punctelor focale ale Rețelei
- Pagina Web a Rețelei
- Un ghid cu proceduri standard de comunicare în Rețea.

COOPERAREA ACADEMICĂ.

Cooperarea academică va fi câștigul cel mai important al universităților membre și are ca obiective principale următoarele:

- Inițierea semnării unui acord multilateral între țările membre asupra recunoașterii mutuale a diplomelor
- Îmbunătățirea compatibilității curriculei universitare
- Dezvoltarea unui Proiect Pilot numit "School Laboratory"
- Dezvoltarea unui Program de Școli de Vară încheiate cu diplome de absolvire
- Organizarea a trei Programe de Studii Aprofundate de tip Masterat.



Foto Octavian Serbanescu

Parteneriat între Universitatea „Ovidius“ și instituții de învățământ superior din Azerbaidjan

La Universitatea „Ovidius“ din Constanța a avut loc în ziua de 17 iulie a.c. o întâlnire a biroului Senatului cu o delegație de universitari din Baku, Azerbaidjan, formată din prof.univ. Abel Maggeramov, rectorul Universității de stat, prof.univ. Havar Mamedov, rectorul Universității tehnice din Azerbaidjan, prof. Hazret Agabekli Ismailoglu, director al Secretariatului național al rețelei Universităților de la Marea Neagră din Azerbaidjan. Au mai fost prezenti dr. Eldar Hasanov, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Azerbaidjan la București și prof.univ.dr.Tahsin Gemil, ambasadorul României la Baku. Au fost abordate mai multe probleme legate de parteneriatul propus și de o colaborare permanentă concretizată în lectorate de limba română la Baku și de limbă azeră la Constanța, de participări comune la manifestări internaționale, de extinderea schimburilor în domeniile culturale, economice și juridice. Ultima parte a întâlnirii a fost destinată prezentării volumului de poezie din opera lui Mihai Eminescu „Ulduzlardan pay insterem“ tradusă în limba azeră de poetă Farida Hagieva. Programul delegației a inclus și vizitarea Administrației Portului Constanța, Oil Terminal și Academia Navală „Mircea cel Bătrân“. (B.D.)



OPINII

CHEIA SECURITĂȚII ȘI PROSPERITĂȚII NOASTRE ESTE DRUMUL DUNĂRII CĂTRE VESTUL EUROPEI

Viceamiral (r)
Constantin IORDACHE



Aceasta este, după părerea mea, ideea principală care se poate desprinde din seminarul „Dunărea, securitatea și cooperarea europeană la începutul secolului XXI”, organizat și desfășurat în perioada 16-18 iulie a.c., la Brăila, de către Departamentul pentru Integrare Euroatlantică și Politica de Apărare al Ministerului Apărării Naționale.

O participare deosebită din partea Parlamentului României, a mediului academic universitar, a unor minister și organizații neguvernamentale a făcut posibilă dezbaterea amplă a trei probleme cardinale în legătură cu cel mai mare fluviu al continentului nostru: *Dunărea în istoria europeană; Rolul geopolitic al Dunării; Dunărea și securitatea europeană*.

ARGUMENTE PENTRU AMPLIFICAREA POTENȚIALULUI FORTELOR NAVALE FLUVIALE

„Marea ne este câmpul de instrucție, iar Dunărea câmpul de bătălie“

Jean Bart

Importanța Dunării, în timp de pace și de război, pentru țările din Europa Centrală și de Est nu mai trebuie demonstrată. Ca arteră de comunicație fluvială care străbate 11 state europene, făcând prin canalul Rin-Main-Dunăre legătura dintre Marea Neagră și Marea Nordului, fluviul Dunărea are însemnătate mondială.

Marea Neagră are doi stăpâni: Turcia, care posedă strămtoarele de acces, și România, pe teritoriul căreia se găsesc cele două căi navigabile pentru intrarea navelor maritime pe Dunăre, respectiv brațul Sulina și

Comunicările prezentate și discuțiile purtate în cadrul seminarului au evidențiat câteva concluzii deosebite:

- Dunărea a fost și este subiect major al relațiilor internaționale
- Istoria Europei este strâns legată de importanța strategică și economică a Dunării
- Marile puteri și statele danubiene sunt preocupate pentru stabilirea unui regim juridic al Dunării, corespunzător interesului fiecărui stat
- Rolul deosebit al Dunării în noul context geopolitic european;
- Importanța cooperării în spațiile geostrategice Marea Nordului, Rin-Main-Dunăre, Marea Neagră, Marea Mediterană, în contextul noii arhitecturi europene
- Dunărea – puncte de legătură între Estul și Vestul continentalui, în perspectiva unificării politice și economice a Europei
- Poziția geostrategică deosebită a României, percepță unanim, ca important coridor continental care leagă statele caucaziene și din Asia Centrală cu Europa de Vest prin Marea Neagră și Dunăre.

Consider că am reușit să captez atenția participanților când am prezentat valoarea carte a locotenent-comandorului Mihail Drăghicescu intitulată „Istoricul principalelor puncte pe Dunăre de la Gura Tisei la mare și pe coastele Mării Negre de la Varna la Odessa”, publicată prima oară în anul 1885. Am arătat că înțelegând importanța acestui fluviu Drăghicescu afirma că „pentru a fi stăpânul Europei trebuie prin alianță sau prin forță a comanda Dunărea de la izvoare până la guri”, și tot el, referindu-se la poziția României la Dunăre, spunea: „Dacă este drept ca Dunărea de Jos să fie la dispoziția tuturor pavilioanelor comerciale ale lumii, nu mai puțin, ea trebuie să aibă o santinelă la postul său.“ Deși Drăghicescu nu a nominalizat-o, noi considerăm că această santinelă o constituie forțele navale fluviale și în acest scop, în cadrul seminarului, am prezentat referatul intitulat „Argumente pentru amplificarea potențialului forțelor navale fluviale“.



Canalul Dunăre-Marea Neagră.

Gurile navigabile ale Dunării asigură pentru șase țări europene – continentale (Moldova, Serbia, Ungaria, Slovacia, Cehia și Austria) legături cu Oceanul Planetary. Din cei 2.591 km

navigabili ai Dunării 1.075 (41%) sunt pe teritoriul României. Dintre toate țările riverane, România are cea mai mare responsabilitate danubiană.

Dunărea a jucat, totodată, un rol deosebit pe eșicherul politic

european. De trei mii de ani, începând cu Darius, cine a vrut să cucerească teritoriul la nord sau la sud de Dunăre a avut nevoie de o flotă pe măsură.

După 1877, când România și-a cucerit Independența și a



OPINII



devenit țara cu ieșire la mare, politicienii vremii, când au trebuit să aleagă între a construi o flotă maritimă sau una fluvială, au folosit banii pentru nave fluviale. În 1905 începe construcția a patru monitoare, nave cu o puternică artillerie și care în anii 1913, 1916, 1940, 1941 și 1944 și-au dovedit din plin utilitatea.

Strategia militară a României, publicată de Ministerul Apărării Naționale în anul 2000, arată că interfeța cărora spații strategice ne găsim. Să dacă cel vestic este liniștit, NATO fiind garantul securității țărilor membre, dar și al celor partenere, nu același lucru îl putem spune despre spațiul strategic de est, în care se găsesc țările care au aparținut fostei URSS.

Rusia, în partea europeană, are acces la oceanul planetar prin trei bazine maritime:

- Oceanul Înghețat de Nord, cu condiții foarte vitrege de navigație, dar și excentric față de zonele economice importante
- Marea Baltică, cu un litoral foarte redus în Golful Finlandei și un singur port, Sankt-Petersburg, dar cu multe luni de îngheț
- Marea Neagră, care-i deschide calea spre sud și spre centrul Europei prin Dunăre. Este cea mai importantă mare pentru Rusia Europeană. Nu se poate fără a le corela cu cele danubiene.

A renunțat Rusia la vocația sa imperială de a fi riverană la Dunăre?

Faptele arată că nu:

- Și-a păstrat un cap de pod foarte aproape de gurile Dunării, enclava Transnistria
- Politica „vecinătății imediate” de a sprijini pe etnici ruși din țările vecine. La noi, în România, după anul 1990, lipovenii, preponderenți în Delta Dunării, și-au schimbat numele în

ruși-lipoveni. De ce, dacă de secole s-au numit numai lipoveni? Pot cere rușii-lipoveni, majoritari în Sulina, un statut de autonomie? Pot cere ajutor fratilor lor mai mari?

- Pe timpul războiului din Iugoslavia s-a vorbit despre o uniune între Rusia, Belarus și Iugoslavia. Legătura dintre Rusia și Iugoslavia se poate realiza cel mai ușor pe Dunăre, unde se aplică principiul „nave libere, mărfuri libere”, stabilit încă din anul 1856. Aceste câteva exemple ne arată că Rusia nu și-a schimbat interesul și intențiile privind fluviul Dunărea.

Cu **Ucraina** avem granița fluvială de la Gura Prutului și pe tot brațul Chilia și apoi pe canalul Musura, până la vărsarea în mare. Datorită depunerilor la guri, gura canalului Musura înaintea zării mereu spre sud, astfel că peste câțiva ani va ajunge până la brațul Sulina. Intențiile Ucrainei de a asigura intrarea navelor maritime pe canalul Stara-Stanibul, o ramificație a brațului Chilia, sunt stopate doar de dificultățile ei economico-financiare. În viitor, materializarea acestor intenții pot aduce mari pagube financiare dacă vor practica taxe mai mici decât cele pe care le percepem noi navelor la trecerea prin canalul Sulina. Dacă arbitrajul la care vom apela în viitor pentru delimitarea platoului continental și a zonei economice exclusive a României în Marea Neagră va leza interesele Ucrainei, atunci și problemele danubiene pe care le avem cu ei se vor acutiza.

În prezent, Dunărea, ca orice cale navigabilă, este supusă riscurilor prezente peste tot: contrabanda cu materiale periculoase pentru securitatea statelor, pirateria, poluarea, care pot perturba rolul ei principal de

arteră de comunicații europene.

Aceste motive cât și faptul esențial că ne desparte de patru din cele cinci țări vecine, mai puțin Ungaria, sunt suficiente pentru a argumenta că România are nevoie de forțe navale fluviale capabile să-i apere interesele. Toate statele danubiene au forțe navale fluviale. După România, Ucraina posedă forțe fluviale importante. Războiul din Iugoslavia nu ne permite să tragem concluzii privind utilitatea forțelor fluviale sărbești. Acolo, forțele terestre, aeriene și navale s-au mascat și ascuns de loviturile aeriene. Dacă ar fi intrat în joc și forțele terestre NATO, atunci am fi putut trage alte concluzii.

Strategia Securității naționale evidențiază că România nu consideră nici un stat inamic potențial, dar la adresa securității sale se mențin o serie de riscuri, interne și externe, cele mai importante fiind cele care

atentează la dezvoltarea sa economică. Ori, pe Dunăre se poate acționa în acest sens, motiv pentru care sunt necesare forțe navale fluviale, pentru: protejarea comerțului pe apă; interzicerea acțiunilor ostile asupra barajelor, podurilor, porturilor și altor lucrări de artă de pe fluviu; acordarea asistenței de salvare a navelor civile și populației la calamități;

supravegherea pentru prevenirea poluării.

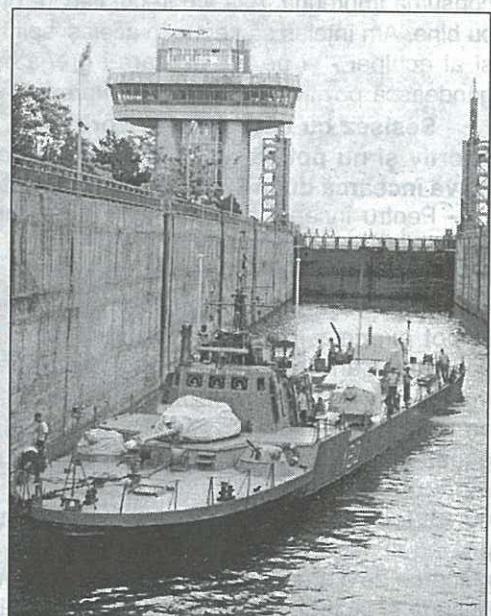
Cei care neagă rolul forțelor fluviale argumentează că misiunile acestora pot fi îndeplinite de aviație. Pe unele le pot îndeplini, dar nu pot asigura permanența. Există dictumul „avionul trece, nava rămâne”. Misiunile pe fluviu și în Delta pot fi îndeplinite cel mai bine de nave și forțe aeriene. Nu ne propunem să prezentăm multitudinea de misiuni pe care, la război, le pot îndeplini forțele fluviale, cele mai multe în folosul marilor unități și unități din forțele terestre, atunci când acționează pe o direcție fluvială.

În prezent și forțele navale fluviale, ca toate structurile armatei noastre, trec prin un proces de restructurare, fără însă să le diminueze capacitatea operațională.

În viitorul mai îndepărtat, când România nu va mai percepă amenințări din niciun spațiu strategic cu care se învecinează, probabil că rolul forțelor navale fluviale se va diminua.

În actualele condiții geostrategice apreciez că prezentul și viitorul imediat reclamă să avem forțe navale fluviale pe măsura intereselor noastre pe magistrala danubiană.

Parafrându-l pe Kogălniceanu, care spunea că „**Cheia măntuirii noastre este drumul Dunării către mare**”, eu cred că acum se poate spune că „**Cheia prosperității noastre este Drumul Dunării către vestul Europei**”.





NOI, FEMEILE DIN FORȚELE NAVALE

VOCAȚIE DE CAMPION

Floare BRÂNZĂ

- Dorința de mișcare în aer liber există în orice om, de la vîrstă copilariei până la bătrânețe. Dar nu toți își fac din aceasta un mod de viață, ca în cazul dumneavoastră, stimată doamnă profesor Lidia Ion. În sport, ca și în artă, este vorba de vocație...

- Sunt de acord cu acestă afirmație. Pasiunea pentru sport, ca mod de viață, există în tine, apare la vîrstă fragedă și, dacă ești încurajat și îndrumat cum se cuvine, prin astă trăiești. Pot spune că mi-am descoperit (și mi s-au descoperit) veleități sportive înainte de a împlini vîrsta de 14 ani. Aveam calitățile necesare pentru o viață și activitate sportivă, atât fizice (sănătate, conformație atletică, rezistență la efort) cât și psihice (ambitie, agilitate, voință și chiar o anumită maturitate în gândire). Școala Sportivă mi-a deschis drumul (am fost atletă, handbalistă, baschetbalistă); mai târziu facultatea de profil mi-a desăvârșit pregătirea de specialitate - handbalul, iar activitatea desfășurată de atunci și până în prezent mi-a adus satisfacții deosebite și mi-a împlinit viața. Este, de fapt, ceea ce mi-am dorit întotdeauna.

- Activitatea oricărui sportiv de performanță înglobează, pe lângă pasiune, mult efort fizic și multe, foarte multe sacrificii (în primul rând în plan personal și apoi familial). Cum ați trecut peste, hai să le zicem așa, diferite „praguri“ ale existenței?

- Un sportiv este, în genere, un luptător. Altfel n-ar putea accede pe podium, nu ar trăi satisfacția de a simți pe piept medaliile, fie că sunt de bronz, argint sau aur, nu ar ridica deasupra capului trofeele competițiilor și nu ar putea duce mâna la inimă când se cântă Imnul național. Își educă voință și comportamentul, își autoimpune un anumit stil de viață, renunță la multe lucruri de care alții se bucură. Cu excepția perioadei de atlet, când pregătirea și „lupta“ în teren era singulară, personală, în rest am trăit o viață de echipă. Munca în echipă te ajută să treci mai ușor peste multe greutăți și insuccese, te face să realizezi că ceea ce îți se întâmplă, la un moment dat, e firesc să se întâmple, să consideri că așa trebuie să fie și nu altfel. Succesele, ca și insuccesele se consumă împreună. Așa am trecut fiecare prag al existenței cu bine. Am înțeles să-i educ în același spirit - al competiției și al echipei - și pe cei pe care-i pregătesc; să-i fac să gândească pozitiv, cu ambii și împreună.

- Sesizez cu câtă plăcere vorbiți de „calitatea“ de sportiv și nu pot să nu vă întreb despre sentimentele ce vă încearcă după 32 de ani de activitate în domeniul?

- Pentru început doresc să fac o corecție. Sunt 32 de ani ca profesor, dar eu iau întotdeauna în calcul întreaga mea activitate sportivă, care se întinde pe parcursul a 45 de ani. „O viață de om“ cum s-ar spune! Sentimentele nu le pot exprima prin cuvinte fiindcă le trăiesc, intens și continuu. Când privesc înapoi am ce vedea și cu ce mă mândri – medaliile, premiile și titlurile cucerite personal, ca sportivă de performanță, cât și cele obținute cu generațiile de tineri pe care i-am îndrumat. Trăiesc însă regretul că timpul se scurge implacabil, îmbătrânesc și eu, ca toată lumea, și va veni o zi când, ieșind la pensie, predau ștafeta. Atunci voi pierde lucrul cel mai minunat – plăcerea de a pregăti tinerii și de a-i duce spre performanță, bucuria și lacrimile lor de fericire când urcă pe podium.



Profesor **Lidia Ion** s-a născut la 1 octombrie 1943 în localitatea Adamclisi, județul Constanța.

După absolvirea Liceului pedagogic din Constanța (1963) urmează Institutul de Educație Fizică și Sport din București, pe care-l absolva în anul 1969.

Între anii 1970-1974 a fost asistent la Catedra de educație fizică și sport din cadrul Facultății de drept – Universitatea București, iar din 1974 este profesor la Catedra de educație fizică și sport din cadrul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân“. Din anul 1996 este conferențiar la aceeași catedră.

Deține titlul de **Maestru al sportului**, din 1972, a fost **campioană națională** la juniori și **campioană mondială** cu echipa de handbal a României.

Are o fată, Alina, în vîrstă 18 ani.

- Să ne amintim împreună de medalii, cupe, titluri și premii. Din câte cunoșc eu, ele sunt multe și valoroase...

- Doresc să mă refer pentru început la cele cu titlu personal. Sunt foarte multe, dacă mă gândesc că am jucat în peste 35 de meciuri internaționale, am fost (după performanțele echipelor de handbal ale României – juniori și seniori) campioană mondială (1962), un loc IV la campionatul mondial din 1971 și un loc II la campionatul mondial din 1973. La acestea s-au adăugat 2 titluri de campioană națională și multe alte premii obținute cu echipele de club, de divizia A, unde am activat. De neutrat rămâne primul meu titlu – campioană națională la junioare la aruncarea discului. La toate acestea se adaugă „cuceririle“ lotului sportiv DUNAREA. De când sunt la Academia Navală m-am bucurat alături de studenții militari pentru fiecare din succesele repartate – 7 locuri I, 6 locuri II și 3 locuri III. Dacă adăugăm și mențiunile, palmaresul este bogat.

- Am aflat, pot spune cu uimire, că sunteți singura femeie la nivel de armată care pregăti și însoriți, ca antrenor, un lot de studenți militari la Concursurile sportive și aplicativ-militare. Lucrați numai cu băieți și intrați anual în competiție cu profesori bărbați, cadre militare. Cât de greu, cât de ușor v-a fost, și vă este, să „contracarați“ atacul și invidia masculină?

- Venirea mea, acum 27 de ani, la Catedra de educație fizică și sport din Academia Navală a surprins un pic „lumea bărbaților militari“, dar pentru mine nu era un lucru senzațional, o nouitate, să pregătesc numai băieți sau să lucrez cu șefi și colegi bărbați. Eram obișnuită să lucrez cu băieți, să particip la antrenamente, meciuri, în cantonamente alături de ei, să-i am parteneri de competiții. Noutatea o constituiau însă probele din concursurile cu participanți militari. M-am documentat cu seriozitate, mi-am înșușit ceea ce ținea de specific și, ambicioasă cum sunt, nu m-am lăsat. Aș minți dacă aş spune că n-au fost emoții, n-am trăit spaimea unui eventual eșec și n-am întâmpinat greutăți. Chiar îmi aduc aminte de un moment cu impact puternic asupra „orgoliului masculin“ și permitetemi să-l rememorez. Prima mea participare cu lotul DUNAREA – al studenților militari marinari – a fost în 1975, la probele atletism, handbal și patrulă militară în cadrul Concursurilor sportive și aplicativ-militare, la Sibiu. Eu, femeie, conduceam un lot al unei instituții militare, singură la astfel de concursuri (și așa am rămas până astăzi). Lăsând la o parte faptul că am fost marginalizată (pe o



NOI, FEMEILE DIN FORȚELE NAVALE

rază de 4 metri nu se așezase nici un profesor sau antrenor bărbat) eram privită cu ironie, curiozitate și chiar uimire, ca și cum se întrebau „Ea ce caută aici?”. Mă dorea răutatea unora, indiferența altora. Le-am arătat, prin „băieții mei”, ce căutam eu acolo – 2 locuri I (atletism și patrulă militară) și un loc II (handbal) pe care cu mândrie le-am adus la Constanța. De atunci sunt „o prezență obișnuită” și studenții militari marinari sunt abonați ai podiumurilor.

- Cum vi se pare, prin ani, relația profesor (femeie) - studenti militari?

- Frumoasă și familiară. Consultații și ajutor, dialog continuu și deschis. Există multă încredere și înțelegere. Tremur pe lângă ei în perioada sesiunilor de examene, le împărtășesc emoțiile din timpul concursurilor și competițiilor sportive, îi răsplătesc (fiindcă toți sunt „copiii mei”), prin grija unor sponsori, cu „stimulente dulci” și plimbări de placere, cu mașina. Sunt fericită când sunt ei fericiti, tristă când sunt trăși și mândră când sunt ei mândri de medaliile și trofeele ce le cuceresc sau promovează examenele. Relația statornicită în anii când ei sunt tineri se păstrează și mai târziu. Mulți dintre foștii mei elevi sunt acum în funcții de conducere, unora chiar le sunt subordonată. Dar cât de bine te simți când ești respectată și îți se spune și acum „Doamna mea profesoară!”.

- Și cealaltă relație – colegi de catedră, echipă de antrenori?

- Foarte bună și deosebită. Sportivii sunt obișnuiți cu munca în echipă știind că numai aşa sunt capabili de performanțe. Îmi plac oamenii care muncesc și reușesc în viață, oamenii corecți cu ei însăși și cu ceilalți. Vă imaginați că s-au schimbat la catedră mulți colegi și mulți șefi. Au fost și mici animozități (obișnuite într-o colectivitate), mici răutăți (că doar eram singura femeie din colectiv). Sufeream, plângeam ca orice femeie, (fără însă a vedea ceilalți), dar peste o zi două mă remontam, treceam peste toate și o luam de la capăt. Echipa de acum, de la catedră, este încheiată, o echipă de profesioniști, oameni ce se înțeleg și se respectă reciproc. Performanțele pe care le-am amintit n-aș vrea să se creadă că mi se datorează numai mie. Este și meritul lor și al tuturor colegilor ce i-am avut. În ceea ce-l privește pe șeful de acum al catedrei, locotenent-comandor Virgil Ene, eu l-aș numi „omul vremii”. Simte mișcarea sportivă, schimbările ce se cer a fi făcute și acest lucru este de apreciat.

- Sunteți mulțumită de baza materială pe care o aveți la dispoziție, de activitatea de pregătire fizică și sport ce se desfășoară în cadrul Academiei Navale?

- Este întotdeauna loc și de mai bine. Materialele de pregătire nu sunt întotdeauna suficiente și a fost o pauză cam lungă la înnot (știți că bazinul de înnot a fost inutilizabil cam 4 ani), dar pe ansamblu e bine, baza materială răspunde cerințelor. Dar gândind la oameni, la profesorii-antrenori, consider că ar fi foarte util un schimb continuu de informații asupra mișcării sportive cu alte academii militare din alte țări. Pentru o mai mare eficiență a muncii noastre, a celor de la catedra de sport, ar fi necesară și

Premii speciale:

- „Merite în activitatea sportivă” - acordat de Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport (1975)
- Premiu Academiei Olimpice (1987)
- „Certificat” (Cursul de informare și promovare a Olimpismului - acordat de Comitetul Internațional Olimpic (1997)

Activitate publicistică și de cercetare (autor și coautor):

- 2 cărți (manuale): „Educația fizică în pregătirea studenților militari” și „Pregătirea fizică a adulților militari”
- Anuar sportiv universitar (1973)
- Buletinul informativ al Comitetului Olimpic (1997-1998)
- Contracte de cercetare (1985, 1987)
- Articole în revista de specialitate (1971-1973)
- Culegeri de lecții și note de curs (1998-2001)
- A prezentat comunicări și a coordonat lucrări ale studenților în Sesiunile de comunicări studentești pe probleme de educație fizică și sport (a obținut 2 premii în anul 2000)

integrarea fiecărui în programele de plecări pe mare. Așa luăm contact direct cu activitatea profesională și pregătirea fizică a studentului cu care muncim zilnic, putem sesiza ce anume mai trebuie optimizat în pregătirea lui pentru a face față pe mare. Să participăm, ca profesori, alături de ei în practica pe mare. Să mai sesiza ceva: se simte nevoie unui stil de muncă și de abordare puțin mai liber, mai flexibil - și parte militară, cu austerie specifică, dar și o parte de suflet, ce ține mai mult de destindere.

- Care sunt punctele „forțe” de atins în activitatea de perspectivă a catedrei de educație fizică și sport, la care veți contribui și dumneavoastră?

- Vom participa la organizarea aici, la noi, începând cu anul 2002, a Campionatului mondial de volei militar, iar din 2003 a Campionatului european de pentatlon militar. Sunt lucruri care, odată realizate, vor spori pe plan internațional prestigiul activității noastre sportive și implicit a Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”.

- În afară de pregătirea fizică a studenților militari, prin ce se mai distinge activitatea dumneavoastră profesională?

- Mă pot lăuda că sunt membru fondator al echipei de handbal băieți „Handbal Club Constanța” (fost club sportiv „Portul”), aflată pe locul IV în divizia A, și sunt prezentă la activitățile colectivului director. Desfășor o intensă activitate de cercetare în domeniul pregătirii sportive (studii, analize) și sunt și doctorand la Institutul Național de Educație Fizică din Chișinău, Republica Moldova, unde îmi voi susține, când va veni termenul, lucrarea de doctorat cu tema: „Optimizarea educației fizice profesional-aplicative a studenților Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”.

- Pot sustine, fără a greși, că sunteți „o reprezentantă de valoare” a femeilor din Forțele Navale. Mi-ați putea defini sensul existenței dumneavoastră?

- Bogăție și frumusețe interioară, dată de deviza sportivului „minte sănătoasă într-un corp sănătos”, satisfacție câștigată în lupta competițională. Să fii, în orice împrejurare, UN CAMPION!

Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc are sub tipar lucrarea „Liceul Militar - Adolescentă irecuperabilă(?!)", având ca autor pe profesorul Mihai Băjenaru.

Absolvenții liceului și toți cei interesați în achiziționarea lucrării sunt rugați să contacteze redacția revistei MARINA ROMÂNĂ sau pe profesorul Mihai Băjenaru (tel. 030/312692). Prețul lucrării - 60.000 lei.

| Lfd. Nr. | Name des Kriegsgefangenen | Erk.-Marke Nr. | Englisch |
|-------------|---------------------------|-------------------|----------|
| ✓ 1 | Lt Banciu | 1 | |
| ✓ 2 | Lt Ionescu | | |
| 3 | Bucures | | |
| 4 | Constan | | |
| 5 | Gentoiu | | |
| + 6 | Novac | | |
| 7 | Vasilescu | | |
| ✓ 8 | Valasoglu | | |
| 9 | Balaban | | |
| 10 | Moise | | |
| + 11 | Musceleanu | | |
| + 12 | Cabasanu | 140 | 30 |
| 13 | Iliescu | 154 | 30 |
| 14 | Izdraila | 1474 | 900 |
| 15 | Puia | 1478 | 426 |
| 16 | Volosniuc | 1475 | 239,75 |
| 17 | Metz | 1477 | 101 |

PRIZONERI ÎN CEL DE-AL TREILEA REICH
NICOLAE VALASOGLU:
DE LA MÜRK LA LÜBECK.
LUNI DE PRIZONIERAT (II)
OFITERI DE MARINĂ ROMÂNI ÎN LAGĂRELE
GERMANE

Bogdan DINU

Continuăm prezentarea ultimei părți a confesiunilor comandorului (r) Nicolae Valasoglu despre prizonieratul domniei sale în lagărele germane. Prizonierat poate că nu este cel mai potrivit cuvânt, ci mai degrabă statutul pe care l-a avut a fost cel de internat, aşa cum reiese și din documentele germane. Acest lucru nu scade însă cu nimic valoarea mărturiei domniei sale. Aflate la granița dintre memorialistică, istorie și jurnalism acest gen de articole au fost și sunt în continuare bine receptate de public. Memorialistică pentru că, fără îndoială, aceste amintiri, alături de altele puteau constitui un subiectul unei cărți. Istorie, pentru că cel puțin în ultimul deceniu tematica prizonierilor

de război, a ocupării naziste, colaboraționismului (interesant de studiat și subiectul înrolării prizonierilor de război români – inclusiv ofițeri de marină – în diviziile Tudor Vladimirescu și Horia, Cloșca și Crișan pentru a reveni în țară) ocupă un loc tot mai important în istoriografie. (Pentru cei interesați amintim numai câteva comunicări în legătură cu acest subiect de la cel de-al XVIII-lea Congres internațional de științe istorice din 1995 de la Montreal: *GUPVI (Glavnoe upravlenie NKVD SSSR po delam voennoplennykh i internirovannykh)* – *Administrația sovietică a lagărelor de prizonieri și internați în timpul celui de-al doilea război mondial (Stefan Karner)*; *Prizonerii de război în economia Uniunii Sovietice în timpul celui de-al doilea război mondial (Stefan Karner, Barbara*

Marx) și numeroase alte studii și articole despre prizonierii de război din Franța, Belgia sau Olanda, țări care se află în plin proces de „recuperare“. Jurnalism, pentru că personalizarea unor astfel de cazuri (spre deosebire de articolele istorice care tratează fenomenul pe regiuni, țări, națiuni și se ghidă după criterii științifice) o ia uneori înaintea științei istorice și pentru opinia publică constituie modalitatea cea mai adecvată de receptare și/sau „recuperare“. Intertitlurile ne aparțin. Reamintim că în numerele viitoare vom publica un material despre același lagăr Marlag und Milag-Nord, dar dintr-o perspectivă diferită, de contraamiralul (r) Valeriu Ionescu-Oituz și pe care ne-am permis să-l intitulăm „Fotoreportaj de lagăr“.

CAMARAZI DE ARME

„După masa de seară au început să vină nemții să-și ia rămas bun de la noi. Pe culoar m-a oprit un căpitan și mi-a spus: „Curaj domnule, pentru dumneata războiu s-a terminat!“ I-am răspuns că prizonieratul în lagăr nu sună deloc încurajator. „Sincer, aș vrea de o mie de ori să fiu în locul dumitale!“ „De ce domnule? Sunteți încă puternici, aveți arme, aveți linia Siegfried!“ S-a aplecat la urechea mea și mi-a spus: „Linia Siegfried e un rahat.“ Mi-a strâns mâna și a insistat să primească două pachete de țigări spunându-mi că voi avea nevoie de ele acolo unde merg. Trebuie să știți că rația lor de țigări era de două bucăți pe zi. Vă dați seama ce însemna să dai două pachete unui om care pleca în prizonierat. Din cei 150-200 de ofițeri din școală doar un singur căpitan de submarin nu a venit să-și ia rămas bun de la noi și astăzi în condițiile în care nici un neamț nu avea voie să vorbească cu străinii.

Dimineața, vecinul nostru de cabină ne-a anunțat că peste o oră vine să ne ia ca să plecăm la Berlin. La plecare și-a cerut scuze că are pistolul la el explicându-ne că aceasta este ținuta de campanie. La Berlin am ajuns în cursul dimineții. Spre surprinderea noastră ne-a spus că nu vom merge la Comandamentul Marinei, ci mai întâi vom trece pe la el acasă (practic la mama lui) ca să luăm ceva de mâncare. Casa îi fusese bombardată și un întreg perete era înlocuit cu un placaj. Mama ofițerului ne-a servit o cafea cu lapte și chifle. Făc precizarea deoarece pe vremea aceea în Germania chiflele se dădeau pe cartela de prăjitură! Un efort în plus pentru un viitor prizonier.

Plecăm să căutăm O.K.M. (OberKommando der Marine – Comandamentul Suprem al Marinei de Război și al Forțelor Submarine germane), dar pentru că în urmă cu câteva zile avusese loc un bombardament, nimeni nu știa unde se mutase. Se lăsase întunericul, prietenul nostru trebuia să se întoarcă la unitate și nu știa ce să facă cu noi.

ÎN ÎNCHISOAREA WEHRMACHT-ULUI

Într-un târziu am intrat la o comenduri de piață, în gara Lerta. Aici a fost prima oară când am avut de-a face cu uniforma Wehrmacht-ului, în

persoana unui ofițer de infanterie. Când ne-a văzut și a aflat despre ce e vorba s-a luat imediat de noi, că am luptat împreună și am trădat și alte lucruri de acest fel. Locotenentul marin german care ne însoțea a intervenit imediat, cerându-i să întocmească doar actele necesare. Celalalt ofițer a tăcut, i-a dat confirmarea de primire și ne-a trimis la părnaie. Mai întâi ne-am luat la revedere de la prietenul nostru sub privirile chiorâșe ale pifanului. Apoi am ajuns într-un birou unde ne-au luat șireturile și actele. În timp ce ne goleam buzunarele am văzut pe birou mai multe hârtii cu antet: „Închisoarea de cercetări Lerta“. Următoarea oprire a fost o celulă de două persoane, unde ni s-a spus că acolo o să stăm până când vor afla ce să facă cu noi.

După zece minute se deschide ușa și ni se dă căte un castron cu mâncare, un fel de ciorbă de mazăre, plină de gângâni. I-am spus lui Stoianovici că mai bine mor decât să mănânc o asemenea porcărie și am început să bat în ușă până a apărut bătrânelul care ne adusește „cina“. I-am spus că la noi în țară nici porcii nu mănâncă asa ceva, cu atât mai mult ofițerii și să o ia de acolo pentru că nu avem nevoie de ea. După un sfert de oră același bătrânel s-a întors cu hrana rece. Vreau să vă spun că toți paznicii din închisoare erau oameni bătrâni, peste 60 de ani, din aşa numitele trupe Volksturm.

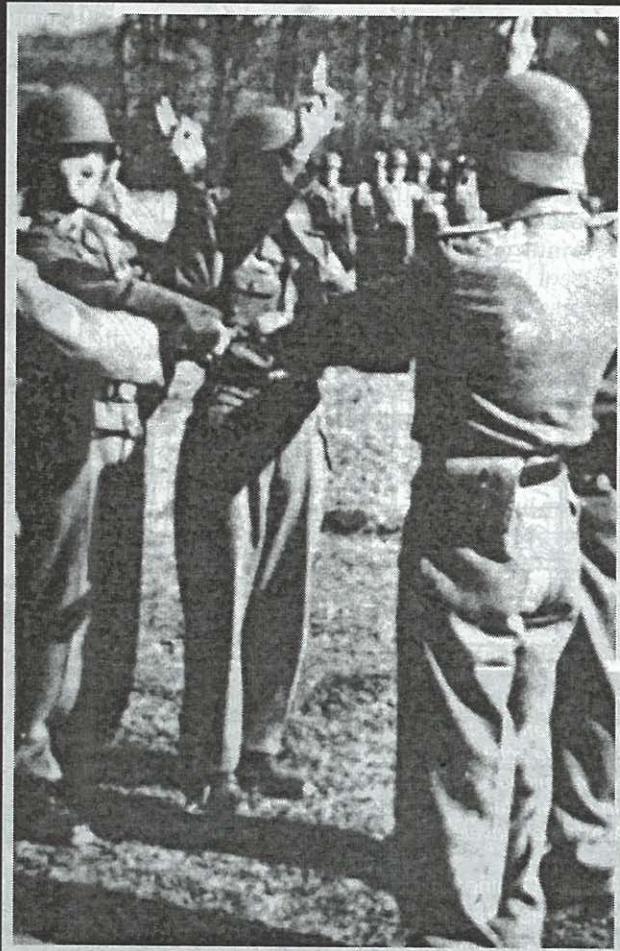
În ziua următoare, unul dintre bătrânei ne întrebă: „Sunteți români? Eu am luptat în 1916 în țară la voi.“ Se vedea faptul că bătrânu era încântat să vorbească cu noi. Profitând de acest lucru și intrigări de ofițerii cu grade superioare pe care îi vedea scoș la aer în curtea închisorii în fiecare zi, i-am întrebat ce căută acolo „galonatii“ respectiv. „Așta sunt ăia de la atentat!“ (atentatul de la 20 iulie împotriva lui Hitler, n.n.)

Zilele treceau și toți care ne vedea ne întrebau ce căutăm noi acolo, prizonieri de război, într-o închisoare pentru armata germană. Într-o noapte s-a dat alarmă aeriană și ajungem toți, și noi și nemții, la subsol. Lângă mine era un civil care ne-a întrebat ce e cu noi acolo și atunci când a aflat ne-a

declarat ferm că este vorba de o greșeală. I-am răspuns că, evident, greșeala nu ne aparține.

PRINȚRE GARDIȘTII DIN „ARMATA NATIONALĂ“

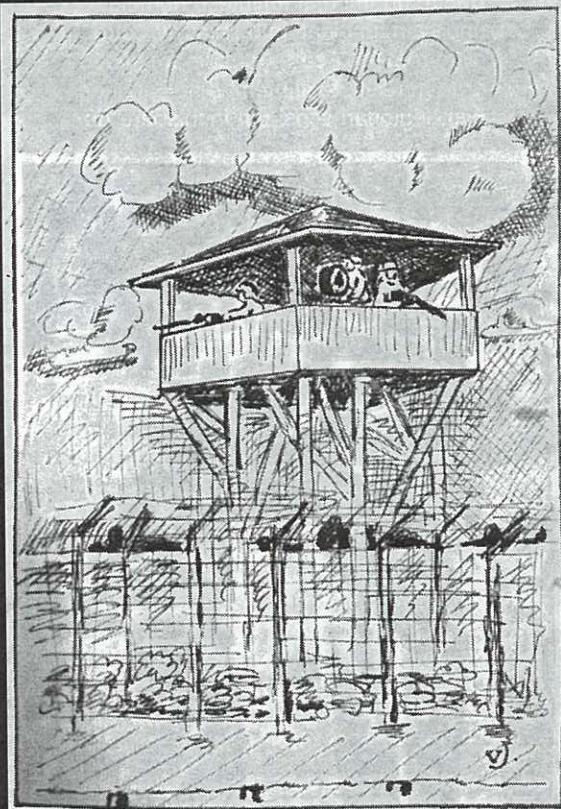
În dimineață următoare am fost duși cu trenul într-o localitate de lângă Berlin, nu îmi mai amintesc numele, unde am fost luăți în primire de către niște români. Foarte repede am aflat că erau gardiști, foști membri ai Gărzii de Fier, legionari scoși din închisoare de



Austria, februarie 1945. Ofițeri dintr-o unitate Waffen SS românească de comandă, depunând jurământul. (Foto: Armata Română 1941 - 1945)

nemți și care vroiau să ne convingă să intrăm în „Armata Națională“. I-am refuzat categoric. După mai multe discuții (se inserase deja), ne-am îndreptat spre locul de cazare, care se afla undeva într-o pădure. Eram noi doi și vreo zece gardiști și mergeam unul în spatele celuilalt. Unul dintre ei a rămas mai în urmă (eu eram mai la coada sirului) și cu o voce șoptită a început să-mi spună că el este sas, că a luptat în armata germană, a fost rănit și scos din armată după care ceruse să

intre voluntar în armata română și în final ajunsese aici în uniformă românească. „Eu vă sfătuiesc să nu mai fiți aşa de categorici cu astia, că sunt capabili să vă împuște chiar aici în pădure“ a încheiat „prietenul“ meu de ocazie. Am ajuns la o baracă mare, cu paturi suprapuse, unde trebuia să ne petrecem noaptea. La insistențele gardiștilor, care vroiau să continuăm conservația, le-am răspuns că suntem obosiți și că vom discuta mâine, după ce ne odihnim.



Turn de pază din Marlag-Milag Nord (Toată grafica care ilustrează articolul provine din caietul de schite care a aparținut contraamiralului (r) Valeriu Ionescu-Oituz. În prezent caietul se găsește la Muzeul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân“)

Dimineață ne-au condus la un SS-ist cu o mână amputată, probabil comandanțul. Colegul meu tăcea, nu se băga în discuție și deja mă acuza că din cauza atitudinii mele o să ne împuște. Adevărul era că eram obosiți și într-o mare tensiune nervoasă. Până la urmă i-am spus direct SS-istului: „Domnule colonel, noi am înțeles să ne declarăm prizonieri ai armatei germane și nu ai unui grup de oameni pe care dumneavoastră i-ati avut până acum închiși ca trădători și să ne dai acum pe mâna lor!“ Neamțul a sărit în sus și a părăsit imediat încăperea spunându-ne să așteptăm. După două minute se întoarce cu doi zdrăgoni pe care îi postează în spatele nostru, atenționându-ne să nu facem nici o mișcare, altfel vom fi împușcați. După o

vreme am fost din nou urcați în tren și aduși înapoi la închisoarea Lerta.

DRUMUL LAGĂRULUI

După încă două zile în închisoare am fost aduși în fața unui căpitan de infanterie. Acesta s-a prezentat

politicos, ne-a salutat primul deși noi eram doar locoteneni și ne-a spus că are misiunea să ne ducă într-un lagăr de prizonieri. Am ajuns la o gară unde era o înghesuală cumplită, ce să vă spun, oamenii se urcau în trenuri numai pe geam. Căpitanul era însotit de un plutonier major. Lăsându-ne în grija lui, a intrat în gară de unde a revenit însotit de cineva, s-au urcat într-un vagon de clasa I-a și au eliberat un compartiment doar pentru noi. În timp ce nemții se călcau pe picioare ca să se poată urca în tren, noi, prizonieri români, călătoream singuri într-un compartiment!

Am ajuns la Bremen pe la ora prânzului și, cu bagajele după noi (aveam două geamantane mari), am mâncat la popota unde mâncau toți nemții. Urma să luăm trenul mai departe, pe o linie secundară între Bremen și Hamburg. „Așteptați puțin să vă aduc cățiva prizonieri ruși ca să vă care

geamantanele“ ne-a spus căpitanul german și s-a întors repede cu doi zdrăgoni care ne-au cărat bagajele până la o garnitură de tren, la un bou-vagon (nu doar pentru noi, toată lumea călătorea cu astfel de vagoane). În sfârșit, după mai multe ore de mers, altă transbordare - de data asta m-au ajutat la bagaje două nemțoaice solide din Flak (antiaeriană) - și un atac aerian am ajuns într-o gară care se numea Westertimke. Ajunși aici căpitanul neamț ne-a întrebat, foarte politicos, dacă îi dăm voie să ne ofere o bere (pe vremea aceea la ei berea avea doar culoare, în rest era numai apă). L-am explicat că banii noștri sunt la el împreună cu actele noastre. Ne-a răspuns că acum suntem invitații lui. Am băut berea, timp în care a venit și docarul din lagăr ca să ne care pe noi și bagajele. La plecare, căpitanul s-a întors, ne-a strâns mâna și ne-a urat noroc. Prima noapte am petrecut-o într-o baracă de

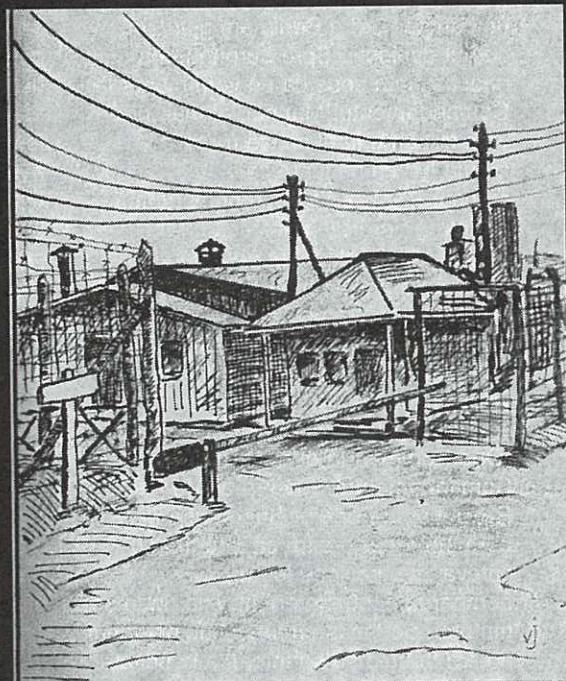
lemn și abia în dimineață următoare am intrat în lagărul propriu-zis.

MARLAG UND MILAG NORD- WESTERTIMKE

În lagăr se aflase deja că urmău să sosească doi ofițeri români. La poartă mă aștepta colegul meu de promoție, locotenentul Banciu, și un englez, John Rutherford, fost inginer petrolist la Dacia Română, care știa românește. Colegul meu îmi oferă o țigără, o aprind și am fost nevoie să mă așez pe geamantan, fiindcă mă luase amețeala. Era o țigără englezescă, tare, alea germane pe care le fumam nu erau decât iarbă. Așa am ajuns la Marlag und Milag Nord din localitatea Westertimke.

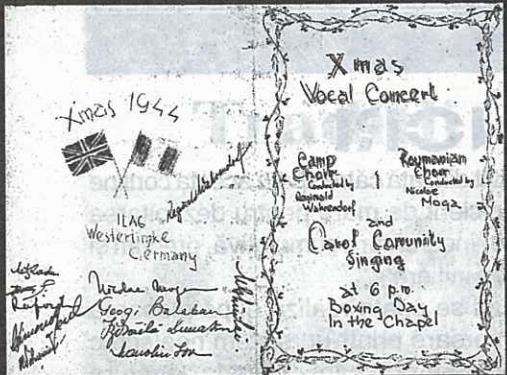
În lagăr erau cam 3.000-4.000 de prizonieri, numai englezi (un singur american) împărțiti în trei secții. Eu am făcut parte din penultimul lot de străini soșiți în lagăr; după noi au mai venit doar zece bulgari care fuseseră și ei la alte specializări în Germania.

Administrația era făcută de marina germană, spre deosebire de celelalte lagăre unde erau SS-iști, dublată de un



Entrance to Milag Nord

Intrarea în Milag-Nord amiral sau comandor (nu-mi mai amintesc exact) englez. Secțiunea Marlag era formată numai din marinari englezi, ofițeri și trupă. Milagul cuprindea marinarii civili englezi. În secția IIag, unde ne-au băgat și pe noi,



Invitația din partea colegilor de lagăr britanici la petrecerea de Crăciun 1944

erau internați civili englezi. Aici am dat și de cei 20 de elevi ofițeri români care fuseseră aduși tot aici.

Era cel mai vechi lagăr de prizonieri din Germania și trebuie să vă spun că era cu totul deosebit pentru că avea amenajările complete, adică: nu stăteam la coadă la robinetele de apă rece; zilnic până la ora 8,30-9,00 aveam apă caldă pentru spălatul rufelor; în fiecare sămbătă, apă caldă pentru duș. Însă din punct de vedere alimentar era foarte rău. Primeai doar un fel de fiertură cu sfeclă sau ovăz. Dacă nu ar fi fost pachetele de la Crucea Roșie pe care le primeam săptămânal, în greutate de 5 kilograme, cred că am fi murit cu toții.

La un moment dat a izbucnit un conflict între englezi și prizonierii bulgari. Englezii apreciau că bulgarii cochetau cu nemții. De exemplu, erau ofițeri și stăteau în poziție de dreptă când vorbeau cu un plutonier german. Englezii s-au sesizat și i-au atenționat pe bulgari, care au replicat că știu ei ce au de făcut. Șeful secției ILAG a hotărât ca bulgarii să nu mai primească pachete de la Crucea Roșie pe motivul (întemeiat într-un fel) că acestea erau trimise de Crucea Roșie britanică, canadiană sau americană pentru prizonierii englezi. Respectarea acestui principiu facea însă ca nici prizonierii români să nu mai primească pachete. Așa ne-am trezit la 1 decembrie 1944 fără pachete de la Crucea Roșie, stare de lucruri care a durat până după Crăciun. Noi ne-am văzut de treabă și nu ne-am manifestat nemulțumirea față de această măsură. Cum englezii se pregăteau pentru Crăciun, fiecare cameră urma să primească câte un brăduț, inclusiv noi. Am vândut diferitele materiale pe care le aveam pe țigări – țigările erau moneda forte în lagăr - și cu niște fotografii aduse din țară am făcut câteva albume foarte frumoase pe care le-am oferit, împreună cu câte un pachet de țigări, fiecărei oficialități britanice din lagăr.

Între timp noi faceam repetiții cu corul pentru serbarea de Crăciun. Erau două camere de români, câte 12 în fiecare, iar camera noastră a format un cor, condus de unul dintre elevi. Englezii se plimbau prin fata barăcii și ascultau curioși repetițiile pentru că și ei își pregăteau propria serbare. Ca să nu lungesc vorba, am făcut serbarea cu toți invitații englezi, care au rămas încântați de tot ce au văzut. După asta ne-au invitat ei la serbarea lor unde am participat cu corul nostru. Am și acum invitația lor. Rezultatul a fost că a doua zi ne-am trezit în cameră cu pachetele de la Crucea Roșie.

După o perioadă elevii au fost luati din lagăr și dusi la Hamburg să lucreze la uzinele Blohm und Voss. Eu cred că i-au luat pentru a-i convinge să se înscrie în Armata de Eliberare, pentru că nemții credeau că noi, ofițerii români din lagăr, îi influențam în această problemă. Elevii au refuzat să muncească spunând că sunt ofițeri, dar germanii au replicat că ei au fost cei care i-au gradat și tot ei i-au degradat, prin urmare acum nu sunt decât soldați. Atunci a fost împușcat elevul Ion Musceleanu pentru refuzul de a munci. Ca să scape, unul dintre ei, elevul Nimereală, a reușit să se prefacă bolnav și să se interneze la infirmerie, unde a reușit să înmâneze un memoriu unui medic belgian de la Crucea Roșie care îi vizita, în care povestea tot ce se întâmplă cu ei. După numai o săptămână au fost readuși la Marlag und Milag Nord, de unde însă noi plecaserăm. Se apropiașe linia frontului și pentru a nu fi eliberați de englezi ne-au mutat într-un lagăr din Lübeck.

ELIBERAREA

Aici era un lagăr mare cu vreo 15.000 de prizonieri, majoritatea dintre ei polonezi și francezi. Am fost eliberați la 2 mai 1945 și după numai trei zile toți prizonierii englezi au fost repatriați. După o săptămână plecaseră și toți francezii. Astfel, întreg lagărul a trecut sub comandă poloneză. În cazările unde stăteau, prizonierii erau grupați de la 10 până la 50 de oameni într-o cameră. Ei bine, noi români stăteam câte doi în cameră. Am stat așa două-trei săptămâni până când polonezii au început să-si facă de cap

prin oraș și englezii, ca să mențină ordinea, au decis să-i mute, undeva, la țară. Odată cu ei ar fi trebuit să plecăm și noi. Dar noi nu urmăream decât să plecăm acasă. Întâmplarea a făcut să cunoaștem niște sărbi prizonieri, fostați partizani, care aveau lagărul chiar în oraș. Am vorbit cu ei și au fost de acord să ne primească la ei. Chiar și după închiderea războiului noi continuam să primim pachetele de la Crucea Roșie și în foamea de atunci cu un astfel de pachet puteai să ai orice în Lübeck. Inițial englezii nu au fost de acord cu mutarea noastră, dar după ce sărbii le-au arătat ce rol au jucat românii în salvarea pilotilor aliați și-au schimbat atitudinea.

Așa am ajuns în subzistenta sărbilor, care așteptau trenul să-i ducă acasă. Tot în Lübeck mai era un grup de cehi, pe care eu nu i-am cunoscut ci doar ceilalți doi colegi ai mei, Valeriu Ionescu și Banciu, și, într-o bună zi, când mă duc acolo după mâncare (mergeam doar la prânz și luam și mâncarea pentru seară) nu mai era nici unul acolo. Plecaseră cu un camion de cehi la Praga. În două zile a venit și trenul sărbilor cu care am venit în țară pe la începutul lunii octombrie 1945. Așa s-a terminat prizonieratul meu.

O să vă întrebați și dumneavoastră după cum ne-am întrebat și noi: de ce ne-am bucurat noi de un astfel de tratament din partea germanilor? Gândiți-vă că la numai 20 de kilometri de Marlag und Milag Nord era un alt lagăr, San Bostel, unde zilnic mureau prizonieri. Părerea mea personală este că acest tratament se datorează înțelegerii dintre amiralul Brinkmann și amiralul Horia Macellariu, din august 1944, de la Constanța. Eu cred și acum că faptul că nu i-am atacat atunci pe nemți și i-am lăsat să plece a influențat comportamentul ulterior al nemților, mai precis al marinei germane față de noi".



Scrisoarea trimisă mamei sale pe 3 decembrie 1944. A ajuns în țară pe 30 ianuarie 1946!



SCAFANDRII DEMINORI

Flosirea scafandrilor deminori pentru a planta încărcături cumulative lângă minele descoperite sau la alte muniții rămase neexplodate, constituie o variantă deosebită de eficientă la numărul mare de metode bazate pe detectarea purtătorilor de mine, a minelor, precum și a sistemelor de dezactivare a minelor.

Armamentul exploziv de dezamorsare folosit de scafandri este dependent de eficacitatea încărcăturii de dezamorsare. Principalele cerințe ale unei astfel de încărcături se referă la: • **Siguranță**. O încărcătură de dezamorsare poate fi plasată pe o rază de 0,5 metri în jurul muniției neexplodată asigurând scafandrului deplasarea în zona de siguranță. • **Eficacitate**. Încărcătura de dezamorsare este suficient de eficace încât va detona/deflagra muniția neexplodată. • **Mărime**. Dimensiunea mică și greutatea redusă permit scafandrului să transporte încărcătura de dezactivare cu multă ușurință, fără efort suplimentar, indiferent dacă mai întâi face o recunoaștere și apoi merge pentru plantarea ei. De asemenea, prin dimensiunile mici ale acesteia au fost rezolvate și problemele de stocare (depozitare).

• **Controlul efectului**. O încărcătură de dezamorsare ar trebui să asigure un control bun al efectului, în sensul de a fi capabilă să detoneze/deflagreze muniții neexplodate sau să le facă inoperabile prin distrugerea mecanică a părților vitale. • **Distrugere accidentală**. O încărcătură de dezamorsare ideală ar trebui să permită distrugerea unei muniții neexplodată cu efect neglijabil asupra mediului înconjurător.

• **Neutralizarea minei ancorate**. O încărcătură de dezamorsare universală ar trebui să fie utilizabilă și pentru distrugerea minelor ancorate.

Testele efectuate de Marina suedeză au demonstrat că o încărcătură de dezamorsare, bazată pe o mică încărcătură cumulative, oferă posibilități bune de a distruge obstacole cu volum destul de consistent.

Încărcătura de dezamorsare se află într-un tub de plastic impermeabil de aproximativ 8 centimetri în diametru și de 40 de

centimetri lungime. Privit din față către spate acesta conține o cameră de gaze suficient de mare pentru dezvoltarea încărcăturii cumulative, încărcătura cumulative, precum și o încărcătură (parte) de inițiere.

Inițierea încărcăturii se poate realiza după plasarea încărcăturii de dezamorsare într-un sistem neelectric tip „tub soc“ sau la alegere prin cablu electric, legătura acustică sau întârziator, după ce scafandrul ajunge în zona de siguranță.

Analiza și evaluarea rezultatelor de până acum au condus la concluzia că încărcătura de dezamorsare de 300 de grame este capabilă să inițieze sub apă o încărcătură neexplodată permitând distrugerea acesteia de la distanță de o jumătate de metru. În acest fel mediul este salvat de distrugerile pe care le-ar fi cauzat o încărcătură convențională de 10-20 de kilograme și, de asemenea, se poate face controlul efectului realizat asupra obiectivului respectiv.

Încărcătura cumulative de dezamorsare are un potențial suplimentar față de o încărcătură clasică mai voluminoasă și e capabilă să inițieze muniții neexplodate moderne cu o sensibilitate scăzută sau să neutralizeze mine ancorate prin aplicarea pe suprafață acesteia.

(**Sea System**, traducere și adaptare căpitan-comandor **Corneliu Bocai**)





RESPIRAȚIA SPIRITUALĂ A MĂRII



IN MEMORIAM Amiral Horia MACELLARIU

Mariana PĂVĂLOIU

În ziua de 13 iulie 1989 era condus pe ultimul drum, la mânăstirea Cozia, de către ofițeri și amirali aflați în activitate ori în retragere, amiralul Horia Macellariu (10 mai 1894 – 11 iulie 1989). Onorurile militare cuvenite au fost aduse de o companie din garnizoana Râmnicu-Vâlcea, la cererea amiralilor Gheorghe Sandu și Marcel Diaconescu, în semn de pios omagiu al aspiranților aflați sub ordinele sale la vreme de grea urgie.

Acum, după 12 ani, Liga Navală Română, filiala București, a organizat comemorarea amiralului în sala de festivități a Muzeului Militar Național. Într-un cuvânt amplu, viceamiralul (r) ing. Marcel V. Diaconescu a evocat personalitatea marelui dispărut. Dintre cei prezenți, în număr impresionant pentru o zi caniculară, veteranii – marinari și aviatori – au ținut să ia cuvântul, îmbogățind fondul de date și fapte cu privire la activitatea amiralului, fiecare evocând, cu forță faptelor trăite și rememorate, într-un cadru solemn, profilul atât de complex al amiralului Macellariu.

Am considerat de datoria mea să menționez prezența atât în Muzeul Marinei Române cât și în Muzeul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân“ a unor vitrine ce au menirea să aducă în contemporaneitate, la îndemâna oricărui vizitator, modelul amiralului Horia Macellariu: **onoare, cinstă, profesionalism, patriotism, demnitate, eroism**. Mai mult, în pauză, cineva m-a întrebat dacă doamna care mă însoțea este fiica locotenent-comandorului Gheorghe-Iulius Măinescu. Răspunsul meu pozitiv l-a uimit. Știam că tatăl prietenei mele, Silvia Măinescu, a executat cinci ani de detenție pentru că

în anii 1946-1948 amiralul, condamnat și urmărit, a primit adăpost în locuința lui din strada Dr. Drăghicescu numărul 11. „Întotdeauna în casa noastră s-a vorbit cu mult respect și venerație despre amiralul Macellariu. Când suna la telefon, îl anunțam pe tata: „Este amiralul“. Niciodată nu s-a asociat închisoarea de numele lui. El a rămas pentru noi, Măneștii, ca și pentru familia comandorului Tudor Popescu, Amiralul“, a completat Silvia. Dintre cei prezenți, decanul de vîrstă a fost generalul de aviație Mihai Pavlovschi (97 de ani), un apropiat al amiralului.

Către seară am poposit în casa din Militari, unde amiralul și-a petrecut ultimii ani de viață, alături de familia sa. Aici, prietena mea Thais-Alexandra Macellariu-Bălăceanu îmi pregătise noi „comori“ ce i-au aparținut cândva părintelui ei. Am primit un presse-papiers din cristal ce are gravată silueta unui submarin, o carte poștală trimisă de Anul Nou 1970 de Nicu Steinhardt, o altă primită în anul 1931 la bordul monitorului „Catargiu“ al cărui comandant era. Și de data aceasta, la despărțire, Thais mi-a încredințat o sumă de bani care să fie dată unui copil de marină, în amintirea amiralului, sub semnul aceleiași discreții. Dacă nu ar fi atât de întortocheate legile financiare, i-aș

propune distinselui mele prietene să fie constituit un fond „Amiral Horia Macellariu“ și, anual, o sumă din el să fie atribuită șefului de promoție al Academiei Navale „Mircea cel Bătrân“.

A doua zi dimineață m-am întâlnit cu reputatul istoric și critic de artă Radu Ionescu care, în urma vizitei făcute la sfârșitul lunii iunie la muzeu, a ținut „să mă premieze“ cu lucrarea generalului C. Găvănescu „Ocolul pământului în șapte luni și o zi. Călătorie făcută cu A.S.R. principale Carol, moștenitorul tronului. 1920 februarie 20 – 1920 septembrie 21“, Tipografia Gutenberg, Timișoara.

A urmat întâlnirea din strada Latină, la „Careu“, unde, până la venirea celorlalți membri, am primit din partea gazdei, domnul comandor (r) Nicolae Valasoglu, mai multe cărți, unele dintre ele rare, ediții princeps, dar și un obiect inedit și cred că extrem de rar – scrierea trimisă de domnia sa mamei, de Anul Nou 1945, acasă la București, din lagărul Marlag-Milag, ajunsă după mai bine de un an de zile. Emoționant! Încep să sosească marinișii, fiecare ocupându-și locul știut în careu: Mihai Bălăceanu, Raymond Stănescu, Paul Ionescu-Plache, Radu Metz, Vichy Henri. Li se alătură doamna inginer Maria Valasoglu-Roșianu. Se schimbă impresii de la întâlnirea de ieri, după care domnul Valasoglu mută discuția, profitând de prezența fostului coleg de promoție Bubu Vichy, venit de la Paris, către foștii camarazi din marină aflați în străinătate și care ar putea contribui, prin donațiile lor, la îmbogățirea patrimoniului Muzeului Academiei Navale. Este amintit fiecare dintre cei aflați departe; se numește țara „de adoptie“ și se vorbește despre ceea ce a realizat în viață. Sunt amintiți și alții ofițeri care au fost nevoiți să părăsească marina, iar concluzia este că indiferent de drumul pe care l-au avut



București, 13 iulie 2001, Muzeul Militar Național

de parcurs, de greutățile întâmpinate au învins, dovedindu-se a fi buni specialiști și pe uscat, după cum au fost și pe apă.



RESPIRAȚIA SPIRITUALĂ A MĂRII

CAROL AL II-LEA ȘI DIMITRIE ȘTIUBEI

100 de ani de la nașterea comandorului pictor

Mariana PĂVĂLOIU

Desfăcerea, în februarie 2000, a pachetului cu picturi ce poartă semnătura comandorului pictor Dimitrie Știubei (1901-1986), aflat într-un depozit al Muzeului Național de Artă, a născut emoția ineditului, dublată de cea a frumosului. Majoritatea lucrărilor au făcut parte din pinacoteca Palatului, fiind ale regelui Carol al II-lea, al cărui aghiotant autorul a fost timp de opt ani (1931-1939). Aceasta a fost perioada de maturitate artistică din activitatea pictorului, fiind primul deceniu după absolvirea



*Inspectorul General al
Marinei:
Contre Amiral*

*Carol
Principelul României*

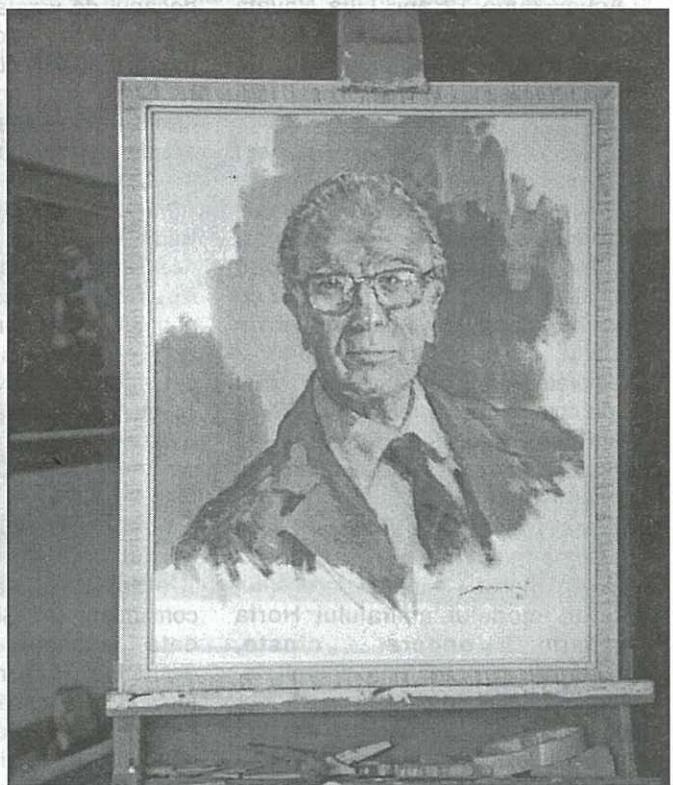
Academiei de Arte Frumoase din München. După cum se specifică în diploma semnată de profesorul Victor Trumm, Știubei a studiat cu predilecție portretul și pictura marină. A rămas până la sfârșitul vietii un portretist fin, afectiv în redarea modelului, care era fie din familie – fiica, nepotul, ori prietenii. În cazul autoportretului de tinerețe culorile sunt reci, expresia îndrăzneață, ușor agresivă, iar în cazul celui de bătrânețe (aflat prin bunăvoie în familia Ricci în expoziția Muzeului Academiei Navale) culorile sunt pastel, iar privirea a rămas iscoditoare și prin lentila ochelarilor.

Cu aceeași finețe a realizat și portretul regelui Carol al II-lea, pe care l-a surprins într-o atitudine degajată, prins într-o discuție agreabilă, ținând în mâna

dreapta țigara aprinsă. Carol al II-lea poartă uniforma de amiral, ținută de ceremonie. Lângă brațul stâng este redată, stilizat, silueta navei-școală MIRCEA, iar în colțul din dreapta, jos, semnătura autorului și anul 1939. Este anul în care, la 17 mai, a intrat în dotarea Școlii Navale „Mircea” nava cu același patron, domnitorul Mircea cel Bătrân. Pentru construcția lui MIRCEA s-a adunat suma de șase milioane de lei prin chetă publică, la inițiativa Ligii Navale Române, regele, președintele Ligii, contribuind cu o sumă importantă.

Portretul regelui – ulei pe pânză, 90/75 cm – se află expus în Muzeul Academiei Navale, în vecinătatea unei vitrine ce conține mai multe imagini și documente ce-l evocă pe Dimitrie Știubei, dar și o scrisoare (xerocopie) după originalul aflat în Colecțiile Speciale ale Bibliotecii Naționale Române. Este o scrisoare olografă, datată 8 octombrie 1922, trimisă de Inspectorul General al Marinei, contraamiral Carol, Principe al României, către inspectorul tehnic al Marinei, contraamiral Niculescu-Rizea, ce are trei pagini, acoperite pe coloana din dreapta de scrisul mărtur, ordonat, al principelui. Problema este delicată, fiind în discuție surgerea unor informații legate de relațiile Marinei Militare cu Misiunea Engleză. Carol atrage atenția că „mă voi vedea silit să iau măsuri drastice împotriva celor vinovați”. Se impune amintit faptul că tot în perioada în care la comanda Marinei Militare s-a aflat principalele Carol a fost elaborat unul dintre cele mai cuprinzătoare și îndrăznețe programe de înzestrare a Marinei, cunoscut sub numele de „Planul Carol”, dosar care cuprinde 64 de file și se află în fondul Casa Regală al Arhivelor Istorice Naționale București.

Dimitrie Știubei a executat în anii în care s-a aflat în suita regală mai multe lucrări, cu unele răspunzând unor comenzi sociale – pictură monumentală în gara Moșosaia, gara Sinaia și la Foișor. De asemenea, în pinacoteca Peleșului, de la



Posada, se găsesc opt uleiuri, dintre care sapte au temă marină. Astăzi, la centenar, tot mai sperăm într-un album care să adune lucrări și date care să-l reprezinte pe pictorul comandor Dimitrie Știubei.



RESPIRAȚIA SPIRITUALĂ A MĂRII

Mihai Viteazul la Guruslău – 400 de ani MARELUI VOIEVOD, OMAGIUL OȘTIRII



„*Mihai Viteazul cum apare pe scenă determină el șirul împrejurărilor, concentreză asupra lui privirile lumii politice, devine un factor însemnat în evoluția istorică a timpului său.*“ (A.D. Xenopol despre Mihai Viteazul)

„*Mihai ajunsese acum în culmea slavei și a mărimei ce el visase. El voia să făurească o patrie mare pe căt ține pământul românesc și norocul ajutându-l, în câteva luni, Ardealul, Moldova și o parte din Banat sunt unite cu Tara Românească.*“ (Nicolae Bălcescu despre Unire)

Localitatea Guruslău este amplasată la circa 15 km de Zalău și este locul unde s-a dat ultima bătălie a domnitorului **Mihai Viteazul**. În ziua de 3 august 1601, victoria de la Guruslău însemna primul pas către refacerea unității statale, izbutită în urma eforturilor principelui Mihai între anii 1599-1600.

Anual, în prima duminică din luna august, la Guruslău se organizează o serbare câmpenească și activități culturale dedicate memoriei **Voievodului Unificator Mihai Viteazul**. (M.P.)

Vuieste Marea

Mariana PĂVĂLOIU

Doamne, cât ar trebui să fie buzunarul acela în care să se afle, fie și numai pentru o clipă, inima doamnei Gabriela-Marieta Secu?! Poeziile sale, bijuterii șlefuite cu migală, încălzite la flacăra privirii, însuflete de bătăile inimii, ne invită la o clipă de lirism, cu noi însine. Poeta însăși caută evadarea din cotidian, deși în el își află motivația. Citim de dragoste de

Gabriela Marieta Secu



Inimă de buzunar

Ediția Metafora

îmbinate în forme grațioase, adeseori ireale.

Cartea, *Inimă de buzunar*, editată de Editura Metafora, a fost lansată în cadrul generos al Cenaclului literar „Mihail Sadoveanu“ al Cercului Militar Constanța în ziua de 27 iulie a.c., în prezența iubitorilor de poezie.

SEMONAL

Colsbleus



COLS BLEUS. Le magazine de la Marine et de la mer (februarie 2001) • Alegeri americane și relații transatlantice. *Jeanne d'Arc* la San Diego • Timpuri grele pentru pirata. În apele din sudul Oceanului Indian Marina Națională acționează împotriva pescarilor-pirați • Teritoriile de peste mări ale Franței din zone extreme • 130 de ani de existență a aeronauticii marine din Franța. (B.D.)

NOTIZIARIO DELLA MARINA

(martie 2001) • Deschidere clară, unitate de acțiune, eficacitate maximă. Obiectivele urmărite de șeful Statului Major al Marinei Militare italiene • Lansarea la apă a unei noi nave: *Comandante Borsini* (clasa *Comandanti*) • Exercițiu „Orione 2001-1“ • Dog Fish 2001: sateliți, nave și submarine • Activitatea mediatică a Marinei Militare • Distrugătorul *Mimbelli* în America de Sud • Uniforme. Ordine și dezordine • Submarinul *Sauro* și-a încheiat activitatea operativă • Istoria unui crucișător glorios: Ultimul drum al lui *Caio Duilo*. (B.D.)



JANE's NAVY INTERNATIONAL



(iulie/august 2001) • Sistemele AEGIS fac față provocărilor viitoare • O nouă generație de nave de escortă cu sisteme antiaeriene moderne: fregatele F-100 vor intra în dotarea Marinei Regale Spaniole • Prioritățile de dotare navală pentru Marina Militară a Franței • Tactică NATO de desfășurare a operațiilor de luptă la litoral. (C.S.)



CARTUL LIBER



ZÂMBETE LA BORD

(BANCURI CU ȘI DESPRE MARINARI)



Un vapor era pe punctul de a se scufunda.

- „Mai întâi se salvează femeile și copiii“, strigă căpitanul, punându-și o perucă pe cap.



- Știi că m-am măritat?
- Serios? Cu cine?
- Cu un marin. E plecat 11 luni pe an.
- Săraca de tine, cum trebuie să suferi...
- Nu, dragă, o lună trece atât de repede...



Căpitanul de pe TITANIC îi strânge pe pasageri și le spune:

- Am două vești pentru dumneavastră, una rea și una bună. Pe care o vreți prima?
- Pe cea rea.
- În două ore, vaporul se va rupe în două și se va scufunda.
- Și cea bună?
- Vom lua 11 Oscar-uri pe chestia asta.



În timp ce vaporul se scufunda, unul dintre pasageri își făcea loc, disperat, către barca de salvare. Căpitanul îi strigă:

- Domnule, ce faceti?! Încă mai sunt femei la bord!
- Ei, asta-i! Chiar credeți că e momentul să ne gândim la plăceri?



Ana-Maria se află într-o croazieră pe mare.

E Tânără și frumoasă. Admiră frumusețile mării și ține un jurnal de călătorie:

„Ziua I: Am ridicat ancora. Timpul e minunat.“

„Ziua a II-a: Căpitanul navei s-a uitat lung la mine. Se pare că mă place.“

„Ziua a III-a: Căpitanul mi-a făcut o declaratie de dragoste.“

„Ziua a IV-a: Mi-a spus că dacă-i resping dragostea va scufunda nava cu 400 de pasageri la bord.“

„Ziua a V-a: Am salvat viața a 400 de oameni.“



- Nu are nimeni un ocean? Și, totuși, pe fâșia de pământ din față se poate întrezi un grup de oameni!
- Eu îi văd, căpitane! Am ochi buni. Sunt patru marinari și un șef de echipaj care sapă.

- Bravo, marinare! Dar de unde știi că este și un șef de echipaj?
- El nu sapă, căpitane!



Examen de absolvire la Academia Navală:

- Ce faci dacă în fața navei vine un uragan strășnic, chiar când ești aproape de țarm?
- Arunc imediat ancora.
- Și dacă vine un alt uragan din spate?
- Arunc din nou ancora, domnule.
- Și dacă vine altul de la tribord?
- Ordon aruncarea ancorei...
- Și de unde naiba ai tu atâtea ancore?
- Dar dumneavoastră de unde ati făcut rost de atâtea uragane?



De pe scara unui vapor, abia acostat în port, coboară în fugă un marin de 2 metri și 110 Kg. la un taxi și intră în primul bordel. Ajuns în cameră cu o profesionistă a amorului tarifat, își „montează“ prezervativul, după care își introduce două tampoane de vată în nas.

- Bine, bine, prezervativul, înțeleg. Dar ce rost au tampoanele de vată din nas?
- Știi, am alergie la mirosul de cauciuc ars...



Bulă vrea neapărat să se înroleze în marină. La comisie este întrebată?

- Bulă, știi să înoți?
- De ce, nu mai aveți vapoare?!



Un marin dăruiește soției, înainte de a pleca în cursă pe mare, un vibrator:

- Cu el n-o să te mai simți singură!
- La întoarcere îl găsește aruncat într-un colț.
- Nu îți-a plăcut cadoul meu?
- Da de undel! Mi-a zburat toate plombele!



Un marin, în portul Marsilliei bea de nu se mai ține pe picioare. Un trecător intră în vorbă:

- Știți că anual mor peste 10.000 de francezi din cauza băuturii?
- Nu mă interesează! Eu sunt rus...



După trei zile pe mare un marin găsește o Tânără care se ascunse în cală. O scoate dintr-o parame și întrebă:

- Și acum ce să fac cu tine?
- Se vede că nu ești de prea mult timp marin!
- Sau?!



DEPUNEREA JURĂMÂNTULUI MILITAR. În data de 14 iulie a.c., tinerii marinari recruți, încorporați în luna iunie, au depus Jurământul militar în principalele garnizoane ale Forțelor Navale astfel: la Academia Navală „Mircea cel Bătrân“ din Constanța (sus), începând cu ora 11,00, și la Mangalia, în portul militar (jos), începând cu ora 08,00. La acest important moment cu rezonanțe deosebite din viața fiecărui militar au



luat parte șeful Statului Major al Forțelor Navale, viceamiral dr. Traian Atanasiu, reprezentanți ai autorităților locale, comandanți de mari unități și unități, părinți și un numeros public. (M.C.)



ACADEMIA NAVALĂ. Ministrul Apărării Naționale, domnul Ioan Mircea Pașcu și ministrul Educației și Cercetării, doamna Ecaterina Andronescu au efectuat pe 26 iulie o vizită la Academia Navală „Mircea cel Bătrân“. Vizita a prilejuit reunirea celor trei reectori ai universităților de stat din Constanța: contraamiral de flotilă prof.univ.dr. Gheorghe Marin de la Academia Navală, prof.univ.dr. Adrian Băvaru de la Universitatea „Ovidius“ și prof.univ.dr. Dumitru Dinu de la Universitatea Maritimă. S-a discutat posibilitatea cooperării dintre Universitatea „Ovidius“ și Academia Navală pe profilul tehnic și utilizarea bazei de care dispune Academia de către studenții celorlalte două universități din oraș. Au mai fost abordate perspectivele învățământului superior de marină și importanța existenței acestuia la Constanța. Deocamdată, cele două instituții de învățământ superior (Academia Navală și Universitatea Maritimă) rămân de sine stătătoare. (B.D.)

NUMIRI ÎN FUNCȚII. Contraamiralul de flotilă **Constantin Nasuia** a fost numit în funcția de locțiitor al comandantului Flotei Maritime, începând cu data de 17 iulie 2001, conform ordinului ministrului apărării naționale nr. MP 855/26 iulie 2001.



ZIUA IMNULUI NAȚIONAL. În ziua de 29 iulie a.c., Prefectura și Primăria județului Constanța în colaborare cu Statul Major al Forțelor Navale au coordonat ceremonialul public al Zilei Imnului Național al României, care s-a desfășurat pe platoul din fața Prefecturii. Festivitatea, la care au participat autorități publice locale, reprezentanți ai organizațiilor neguvernamentale, cadre militare active, în rezervă sau în retragere și un numeros public a început la ora 09,00 prin întâmpinarea comandantului garnizoanei Constanța, viceamiral dr. Traian Atanasiu și a continuat cu rugă și închinarea pentru poporul român adusă de un sobor de preoți. Prefectul județului, domnul Petre Chirobocea, a ținut o alocuție cu privire la semnificația evenimentului și simbolistica versurilor imnului național. În încheiere a fost interpretat, vocal și instrumental, imnul urmat de defilarea gărzii de onoare și a Muzicii Militare. (M.C.)



PROMOTIA 2001. Vineri, 27 iulie a.c., pe faleza din fața Statului Major al Forțelor Navale, în organizarea Academiei Navale „Mircea cel Bătrân“ și a Școlii de Maiștri Militari a Marinei „Amiral Ion Murgescu“ a avut loc festivitatea prilejuită de absolvirea cursurilor celor două instituții de către promoția anului 2001. Cu aceeași ocazie a avut loc și avansarea la gradul de aspirant a studenților din anul IV din cadrul Facultății de Marină Militară. La manifestare au fost prezentați locțiitorii șefului Statului Major al Forțelor Navale, comandanții celor două instituții militare de învățământ, contraamiralul de flotilă prof.univ.dr.Gheorghe Marin și comandor Petrică Stoica, ofițeri din Forțele Navale, reprezentanți ai presei și un numeros public. (B.D.)



